

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)
z dnia 4 października 2006 r.*

W sprawie T-300/03

Moser Baer India Ltd, z siedzibą w New Delhi (Indie), reprezentowana przez A.P. Bentleya, QC, adwokata K. Adamantopoulou oraz R. MacLeana i J. Brantona, solicitors,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez S. Marquardta, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata G.M. Berrischa,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez T. Scharfa i K. Talabér-Ricz, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: angielski.

oraz przez

Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA),
poprzednio Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), z siedzibą
w Kolonii (Niemcy), reprezentowany przez adwokatów D. Ehlego i V. Schillera,

interwencji,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE)
nr 960/2003 z dnia 2 czerwca 2003 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na
przywóz zapisywalnych dysków kompaktowych pochodzących z Indii (Dz.U. L 138,
str. 1),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),

w składzie: H. Legal, prezes, P. Lindh i V. Vadapalas, sędziowie,
sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 maja
2006 r.,

wydać następujący

Wyrok

Ramy prawne

- ¹ Artykuł 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 288, str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) stanowi:

„Kalkulacja kwoty subsydium stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych

Do celów niniejszego rozporządzenia kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona w kategoriach korzyści dla odbiorcy, których istnienie stwierdzono w okresie [objętym] dochodzeni[em] w sprawie subsydiowania. Zazwyczaj okres ten jest najbliższym [ostatnim] okresem obrotowym beneficj[e]nta, lecz może być też innym przynajmniej sześciomiesięcznym okresem poprzedzającym wszczęcie dochodzenia, dla którego dostępne są [wiarygodne] dane finansowe i inne [...] dane”.

2 Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Jeżeli subsydium może być związane z [bieżącym lub przyszłym] nabyciem [...] środków trwałych, kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona poprzez rozłożenie subsydium na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w danym przemyśle [...]”.

3 Artykuł 8 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Ustalenie szkody

[...]

2. Ustalenie szkody opiera się na pozytywnych dowodach i obejmuje [obiektywne] badanie zarówno:

a) wielkości [subsydiowanego] przywozu [...] oraz wpływu [tego] przywozu [...] na ceny podobnych produktów na rynku Wspólnoty; oraz

- b) wpływu tych towarów przywożonych [przywozu tych towarów] na wspólnotowy przemysł.

3. W odniesieniu do przywozu towarów po cenach subsydiowanych [wielkości subsydiowanego przywozu] należy uwzględnić fakt, czy nastąpił istotny wzrost [subsydiowanego] przywozu towarów [...] w kategoriach bezwzględnych [lub] [...] w stosunku do produkcji [lub] konsumpcji we Wspólnocie. W odniesieniu do wpływu [subsydiowanego] przywozu towarów [...] na ceny należy uwzględnić fakt, czy nastąpiło istotne zniżenie ceny w wyniku [subsydiowanego] przywozu towarów [...] w porównaniu z ceną podobnego produktu we wspólnotowym przemyśle lub czy [taki przywóz] może w inny sposób doprowadzić do istotnego obniżenia cen lub powstrzymania wzrostu cen, który nastąpiłby w przeciwnym wypadku. Żaden czynnik ani większa liczba tych czynników nie stanowi decydującej wskazówki.

[...]

5. Badanie wpływu [subsydiowanego] przywozu towarów [...] na dany wspólnotowy przemysł obejmuje ocenę [wszystkich] istotnych czynników ekonomicznych oraz wskaźników mających wpływ na stan przemysłu, włączając: fakt, że przemysł ciągle jeszcze zwalcza skutki dawnego subsydiowania lub dumpingu, wielkość kwoty subsydium stanowiących podstawę środków wyrównawczych, faktyczny i potencjalny spadek sprzedaży, zyski, produkcję, udział rynkowy, wydajność, zwrot z inwestycji, wykorzystanie zdolności produkcyjnych; czynniki wpływające na ceny we Wspólnocie; faktyczny i potencjalny negatywny wpływ na przepływ środków pieniężnych, stan zapasów, zatrudnienie, wynagrodzenia, wzrost, zdolność gromadzenia kapitału lub inwestycji oraz, w przypadku rolnictwa, wzrost obciążenia rządowych programów wsparcia. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, ani też żaden pojedynczy czynnik ani większa liczba tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać na podstawie wszystkich istotnych dowodów przedstawionych w związku z ust. 2, że [subsydiowany] przywóz towarów [...] przynosi szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. W szczególności wiąże się to z koniecznością wykazania, że ilość i/lub poziomy cen określone na podstawie ust. 3 są odpowiedzialne za wpływ na wspólnotowy przemysł, jak przewidziano w ust. 5, oraz że wpływ ten istnieje w stopniu umożliwiającym jego klasyfikację jako [może zostać uznany za] istotny.

7. Znane czynniki inne niż [subsydiowany] przywóz towarów [...], które przynoszą szkodę wspólnotowemu przemysłowi, są również badane w celu upewnienia się, że szkody wyrządzonej przez te czynniki nie można przypisać [subsydiowanemu] przywozowi towarów [...] zgodnie z ust. 6. Czynniki, które mogą być brane pod uwagę w tym względzie, obejmują ilość i ceny w [niesubsydiowanym] przywozie towarów [...], spadek popytu czy też zmiany struktury spożycia, restrykcyjne praktyki handlowe oraz konkurencj[ę] między producentami z państw trzecich oraz producentami z krajów Wspólnoty, rozwój technologii oraz wyniki w zakresie wywozu oraz wydajność wspólnotowego przemysłu”.

4 Artykuł 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„[...] Dochodzenie [...] dotyczy zarówno subsydiowania, jak i szkody, które są badane równocześnie. Do celów reprezentatywnych ustaleń określa się okres [objęty] dochodzeni[em], który w przypadku subsydiowania obejmuje zazwyczaj okres [...] przewidziany w art. 5. Informacje dotyczące okresu następującego po terminie [zakończeniu okresu objętego] dochodzeni[em] nie są zazwyczaj brane pod uwagę”.

5 W swym komunikacie 98/C 394/04 (Dz.U. 1998, C 394, str. 6) Komisja opublikowała wytyczne w sprawie obliczania kwoty subsydiów w ramach dochodzeń antysubsydyjnych (zwane dalej „wytycznymi”).

6 Sekcja A wytycznych stanowi:

„Artykuły 5, 6 i 7 [rozporządzenia podstawowego] zawierają przepisy dotyczące obliczenia kwot subsydiów. Celem niniejszego komunikatu jest wyjaśnienie [...] sposobu stosowania tych przepisów zmierzające do wskazania metody wykorzystywanej przez Komisję w ramach procedury antysubsydynnej do obliczenia kwoty subsydiów, z wyjątkiem sytuacji, gdy w świetle szczególnych okoliczności uzasadnione będzie odstępianie od tej metody. Ma to na celu poprawę przejrzystości sposobu obliczenia i zapewnienie większego bezpieczeństwa podmiotom gospodarczym i władzom publicznym państw trzecich. Niniejszy komunikat nie ma mocy wiążącej w stosunku do instytucji wspólnotowych i zawiera jedynie wytyczne stosowane wyłącznie w toku dochodzeń antysubsydynnych prowadzonych na podstawie [rozporządzenia podstawowego]”.

7 Sekcja F lit. a) pkt ii) wytycznych stanowi:

„Co się tyczy subsydiów [specyficznych], które mogą zostać przyznane w związku z nabyciem środków trwałych, całkowita kwota subsydium jest rozkładana na normalny okres ekonomicznej przydatności tych aktywów [art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (WE)]. W konsekwencji kwota subsydium [...] może zostać rozłożona na okres odpowiadający normalnej amortyzacji tych środków w danym przemyśle. W tym celu stosowana jest zazwyczaj metoda amortyzacji liniowej”.

Okoliczności powstania sporu

8 Skarżąca jest spółką z siedzibą w Indiach, produkującą różne postaci nośników pamięci, a w szczególności zapisywalne dyski kompaktowe (zwane dalej „CD-R”).

- 9 W dniu 17 maja 2002 r. w następstwie skargi przedstawionej przez Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA) Komisja wszczęła dochodzenie antysubsydyjne w sprawie przywozu CD-R pochodzących z Indii (Dz.U. C 116, str. 4).
- 10 Pismem z dnia 4 marca 2003 r. Komisja ujawniła skarżącej okoliczności faktyczne i istotne ustalenia, w oparciu o które zamierzała zaproponować ustanowienie ostatecznych cel wyrównawczych. Subsydium, którego istnienie stwierdziła Komisja, polegało na zwolnieniu z należności celnych wyposażenia przywożonego przez skarżącą. Przy obliczaniu kwoty subsydium, zostało ono, na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, rozłożone na okres trzech lat. W piśmie tym przewidziano nałożenie cel wyrównawczych w wysokości 10%.
- 11 W dwóch pismach z dnia 19 marca 2003 r skarżąca przedstawiła odpowiedź w przedmiocie tego ujawnienia, kwestionując metodę zastosowaną dla obliczenia kwoty subsydium, jak również wystąpienie i przyczyny szkody.
- 12 W dwóch pismach z dnia 9 kwietnia 2003 r. Komisja po pierwsze odrzuciła argumenty skarżącej dotyczące wystąpienia szkody i związku przyczynowego a po drugie — przesłała skarżącej dodatkowe wyjaśnienia zawierające nowe obliczenie kwoty subsydium, w którym zostało ono rozłożone na 4,2 roku. Dodatkowe wyjaśnienia przewidywały ustanowienie cła wyrównawczego w wysokości 7,3%.
- 13 Pismem z dnia 14 kwietnia 2003 r. skarżąca zakwestionowała nowe obliczenie kwoty subsydium. W piśmie z dnia 5 maja 2003 r. Komisja skierowała do skarżącej wyjaśnienia uzupełniające w sprawie obliczenia. Skarżąca odpowiedziała na to pismo w dniu 9 maja 2003 r., przedstawiając uwagi uzupełniające.

- 14 Na wniosek Komisji z dnia 20 maja 2003 r. Rada ustanowiła rozporządzenie (WE) nr 960/2003 z dnia 2 czerwca 2003 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz zapisywalnych dysków kompaktowych pochodzących z Indii (Dz.U. L 138, str. 1 zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). W rozporządzeniu tym ustanowiono ostateczne cło wyrównawcze na przywóz CD-R pochodzących z Indii w wysokości 7,3%.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 15 W dniu 29 sierpnia 2003 r. skarżąca wniosła do Sądu niniejszą skargę.
- 16 Postanowieniem prezesa czwartej izby z dnia 23 stycznia 2004 r. Komisja została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Nie złożyła ona uwag na piśmie w zakresie swego stanowiska.
- 17 Postanowieniem prezesa czwartej izby z dnia 18 kwietnia 2005 r. Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), obecnie Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA), została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. CECMA złożyła swe uwagi w przewidzianym terminie. Skarżąca przedstawiła swoje uwagi w tym zakresie.
- 18 Skarżąca zwróciła się do Sądu pismami z dnia 13 kwietnia i 30 czerwca 2004 r., wnosząc, by pewne informacje poufne, zawarte w skardze, odpowiedzi na skargę, replice i duplice, nie były przekazywane CECMA. Skarżąca sporządziła jawną wersję tych pism procesowych. Pismem z dnia 5 kwietnia 2004 r. Rada wniosła, by pewne

informacje poufne zawarte w odpowiedzi na skargę nie były przekazywane CECMA. Sporządziła ona jawną wersję odpowiedzi na skargę zgodnie z własnym wnioskiem o zastosowanie poufności oraz wnioskiem skarżącej w tym zakresie. CECMA przekazano wspomniane pisma procesowe w wersji jawnej. CECMA nie zakwestionowała tej decyzji.

19 W oparciu o sprawozdanie sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania zadał stronom na piśmie pewne pytania, na które odpowiedziały w wyznaczonym terminie.

20 Wystąpienia głównych stron sporu i Komisji oraz ich odpowiedzi na pytania przedstawione przez Sąd zostały wysłuchane na rozprawie w dniu 10 maja 2006 r. CECMA powiadomiła Sąd, że nie będzie uczestniczyć w rozprawie.

21 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie w jakim jej dotyczy;
- obciążenie Rady kosztami postępowania;
- postanowienie, że CECMA poniesie własne koszty.

22 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim ustanawia ostateczne cła wyrównawcze o stawce wyższej niż podlegająca zastosowaniu w razie określenia kwoty subsydium w oparciu o sześcioletni okres amortyzacji;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

23 CECMA wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami interwencji.

Co do prawa

24 Skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących z jednej strony określenia, w ramach obliczenia kwoty subsydium, okresu normalnej amortyzacji przywożonych środków, a z drugiej strony oceny szkody i związku przyczynowego.

25 Co się tyczy określenia normalnego okresu amortyzacji, skarżąca wskazuje na oczywisty błąd w ocenie i naruszenie art. 5, art. 7 ust. 3 oraz art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (zarzut pierwszy), jak również na naruszenie prawa do obrony i brak uzasadnienia (zarzut drugi).

26 W zakresie oceny szkody i związku przyczynowego skarżąca wskazuje na oczywisty błąd w ocenie i naruszenie art. 8 ust. 2, 6 i 7 rozporządzenia podstawowego w zakresie oceny okoliczności dotyczących ustalenia szkody i związku przyczynowego (zarzut trzeci), badania skutków przywozu towarów pochodzących z Tajwanu (zarzut czwarty) i badania skutków sprzecznego z zasadami konkurencji zachowania uprawnionego z patentów dotyczących CD-R (zarzut piąty).

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 5, art. 7 ust. 3 oraz art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, jak również na oczywistym błędzie w ocenie normalnego okresu amortyzacji aktywów

Uwagi wstępne

27 W swym pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że określając w zaskarżonym rozporządzeniu normalny okres amortyzacji przywożonych aktywów, dopuszczono się naruszenia prawa oraz oczywistego błędu w ocenie.

28 Należy przypomnieć, że w dziedzinie środków ochrony handlowej kontrola dokonywana przez sąd wspólnotowy musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, materialnej prawidłowości ustalonych okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych aktów, braku oczywistego błędu

w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. II-3663, pkt 48 i 49 oraz powołane tam orzecznictwo).

29 Dotyczy to również oceny okresu amortyzacji na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, analizowanego w niniejszej sprawie. W świetle tego przepisu subsydium dotyczące nabycia środków trwałych jest rozkładane „na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w danym przemyśle”. Z brzmienia i struktury tego przepisu, który wymaga w szczególności oceny tego, co stanowi normalną praktykę w danym przemyśle, wynika, że ustalenie tego okresu pozostaje w ramach szeroko zakreślonego marginesu swobodnego uznania, z którego instytucje korzystają, dokonując analizy złożonych okoliczności ekonomicznych.

30 W kontekście tych rozważań należy przeanalizować oddzielnie każdą z tez przedstawionych przez skarżącą w niniejszym przypadku.

W przedmiocie oceny okoliczności dotyczących okresu amortyzacji (część pierwsza)

— Argumenty stron

31 Skarżąca podnosi, że na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, w świetle jego wykładni przedstawionej w sekcji F lit. a) pkt ii) wytycznych, subsydium powinno zostać rozłożone na „normalny okres ekonomicznej przydatności aktywów” lub „okres, który odzwierciedla normalną amortyzację tych aktywów

w danym przemyśle”. Poza tym zdaniem skarżącej praktyka instytucji wspólnotowych polega na ustaleniu średniej ważonej okresów amortyzacji na podstawie zapisów księgowych producentów w badanym sektorze danego państwa.

- 32 Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie Rada powinna była uwzględnić wszystkie dowody zawarte w aktach sprawy dotyczące okresu ekonomicznej przydatności omawianych aktywów. W tym zakresie przyjmując, że okres normalnej amortyzacji tych aktywów, to jest ich normalny okres ekonomicznej przydatności, wynosił 4,2 roku, Rada uwzględniła okres krótszy od tego, który wynikał z dowodów przedstawionych w toku dochodzenia. W świetle tych dowodów okres amortyzacji wynosił 13 lat (w świetle dokumentacji księgowej skarżącej), a nawet 15 do 20 lat (zdaniem dostawców skarżącej). Według informacji przemysłu wspólnotowego wynosił on 6 lat.
- 33 Ponadto Rada niesłusznie uznała, że okres normalnej amortyzacji omawianych aktywów wynosił 4,2 roku przy zastosowaniu przewidzianej w prawie indyjskim amortyzacji według metody degresywnej. Amortyzacja według metody degresywnej nie przewiduje bowiem okresu amortyzacji. Ponadto z obliczenia skarżącej wynika, że przy zastosowaniu tej metody aktywa nie byłyby w pełni zamortyzowane pod koniec ustalonego przez Radę okresu objętego dochodzeniem, gdyż zawsze pozostawałaby wartość rezydualna.
- 34 Rada podnosi, że na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, subsydium dotyczące nabycia środków trwałych musi zostać rozłożone na okres normalnej amortyzacji. Normalny okres ekonomicznej przydatności aktywów, będący pojęciem odrębnym, może ewentualnie stanowić jeden z czynników uwzględnianych przy ustaleniu okresu amortyzacji. Taka jest praktyka instytucji, na którą powołuje się skarżąca.

35 Skarżąca myli dwa pojęcia, niesłusznie zarzucając, że instytucje przyjęły okres 4,2 roku nie tylko jako okres amortyzacji, lecz jako okres ekonomicznej przydatności aktywów. Co się tyczy dowodów powołanych przez skarżącą, pisma jej dostawców wskazują jedynie okres fizycznej przydatności rozpatrywanych dóbr, a nie odpowiedni okres ich amortyzacji. W każdym razie Rada oparła się na indyjskiej ustawie przewidującej obowiązkowy i niezależny od okresu ekonomicznej przydatności aktywów okres amortyzacji.

36 Co się tyczy odwołania się do amortyzacji według metody degresywnej, Rada zastosowała ją w celu ustalenia różnicy pomiędzy okresem amortyzacji przy zastosowaniu tej metody a średnio sześcioletnim okresem amortyzacji stosownym przez przemysł wspólnotowy. W tym zakresie alternatywne obliczenie przedstawione przez skarżącą nie było właściwe, gdyż nie uwzględniało ciągłych inwestycji.

— Ocena Sądu

37 W ramach części pierwszej zarzutu pierwszego skarżąca wskazuje zasadniczo na dwie tezy. Po pierwsze podnosi ona, że przyjęty okres amortyzacji jest oczywiście nieprawidłowy w świetle informacji przedstawionych przez nią, przez dostawców omawianych dóbr oraz przemysł wspólnotowy. Po drugie twierdzi ona, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie okresu amortyzacji wynikającego z zastosowania przewidzianej w ustawodawstwie indyjskim metody degresywnej.

38 Co się tyczy pierwszej tezy, w szczególności z motywów 43 i 45 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że ustalając okres amortyzacji, Rada uwzględniła metodę amortyzacji przewidzianą dla celów księgowości w przepisach państwa skarżącej.

- 39 Należy zatem na wstępie dokonać oceny, czy Rada mogła zgodnie z prawem oprzeć się na tej okoliczności zamiast na informacjach przedstawionych przez skarżącą.
- 40 Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie zawiera szczególnych przepisów dotyczących okoliczności, które należy uwzględnić przy ustalaniu okresu amortyzacji. Zatem instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania odnośnie do okoliczności, które mogą być uznane za istotne.
- 41 Co się tyczy celu wskazanego powyżej przepisu, z treści art. 5 w związku z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wynika, że celem ustalenia okresu normalnej amortyzacji w badanym przemyśle jest obliczenie części korzyści uzyskanej przez eksportera przy zakupie środków trwałych przypadającej na okres objęty dochodzeniem. Należy stwierdzić, że skarżąca nie podnosi, że przewidziana w przepisach kraju eksportera metoda amortyzacji jest bez znaczenia w tym zakresie.
- 42 Jednakże należy jej zdaniem wskazać, że uwzględnienie tej okoliczności stanowi odstępstwo od wytycznych i wcześniejszej praktyki instytucji wspólnotowych.
- 43 Co się tyczy wytycznych, zgodnie z sekcją F lit. a) pkt ii) kwota subsydium jest rozkładana „na normalny okres ekonomicznej przydatności [omawianych aktywów]” i „[w] konsekwencji kwota subsydium [...] może zostać rozłożona na okres odpowiadający normalnej amortyzacji tych środków w danym przemyśle”. O ile należy zatem wskazać, że wytyczne odnoszą się jednocześnie do „okresu normalnej amortyzacji” oraz „normalnego okresu ekonomicznej przydatności” omawianych dóbr, z tych dwóch odesłań nie wynika, że Komisja ograniczyła zakres kryteriów wykorzystywanych w ramach stosowania art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

44 Ponadto sama skarżąca podnosi, że wcześniejsza praktyka instytucji wspólnotowych, związana ze stosowaniem wskazanych powyżej przepisów rozporządzenia podstawowego i wytycznych, polegała na przyjęciu średniego okresu amortyzacji wynikającego z dokumentacji księgowej przemysłu danego kraju. W zakresie, w jakim amortyzacja jest uregulowana w danym kraju, przewidziana w ustawodawstwie krajowym metoda amortyzacji może być istotna w tym zakresie.

45 Co się tyczy argumentu skarżącej, w świetle którego instytucje wspólnotowe nigdy dotąd nie zastosowały w ramach obliczenia subsydium metody amortyzacji przewidzianej w ustawodawstwie danego kraju, należy przypomnieć, że art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego pozostawia instytucjom wspólnotowym szeroki zakres swobodnego uznania w odniesieniu do okoliczności, które należy uwzględnić przy ustalaniu okresu normalnej amortyzacji. Okoliczność, że instytucje wspólnotowe nie zastosowały metody wykorzystywanej w innych dochodzeniach antysubsydyjnych, nie oznacza sama w sobie naruszenia tego przepisu (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2003 r. w sprawie T-132/01 Euroalliances i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2359, pkt 68 i 69).

46 Ponadto jeśli argument skarżącej oparty na wcześniejszej praktyce powinien być interpretowany jako oparty na naruszeniu zasady pewności prawa, to należy wskazać, że gdy mające zastosowanie rozporządzenie pozostawia instytucjom pewien zakres swobodnego uznania, okoliczność, że postanawiają one skorzystać z tego uprawnienia bez uprzedniego i szczegółowego wyjaśnienia kryteriów, które mają zamiar zastosować w każdym konkretnym przypadku, nie stanowi naruszenia tej zasady nawet wówczas, gdy instytucje wprowadzają nowe rozwiązania o zasadniczym znaczeniu (wyroki Trybunału z dnia 5 października 1988 r. w sprawie 250/85 Brother przeciwko Radzie, Rec. str. 5683, pkt 28 i 29 oraz z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 Nakajima przeciwko Radzie, Rec. str. I-2069, pkt 118, a także wyrok Sądu z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-118/96 Thai Bicycle przeciwko Radzie, Rec. str. II-2991, pkt 67–69).

47 Zatem należy stwierdzić, że instytucje wspólnotowe mogły, nie dopuszczając się naruszenia art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, uwzględnić metodę

amortyzacji przewidzianą w ustawodawstwie kraju zainteresowanego eksportera w celu ustalenia okresu normalnej amortyzacji omawianych aktywów.

48 Następnie odnośnie do informacji skarżącej, w świetle których stosowała ona w swej dokumentacji księgowej średni okres amortyzacji wynoszący 13 lat, z motywu 40 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że wiarygodność tych danych została podważona przez okoliczność, iż skarżąca stosowała odmienną klasyfikację aktywów dla celów księgowych i podatkowych.

49 Odnośnie do zaświadczeń pochodzących od dostawców, w świetle których omawiane wyposażenie mogło być wykorzystywane przez 15 do 20 lat, należy wskazać, jak uczyniła to Rada, że nie określają one okresu amortyzacji tego wyposażenia w omawianym przemyśle, lecz stanowią jedynie wskazówkę co do okresu ich fizycznej przydatności.

50 Co się tyczy stosowanego przez przemysł wspólnotowy okresu amortyzacji w wymiarze sześciu lat, z motywów 44 i 45 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że sytuacja gospodarcza w tym przemyśle nie była porównywalna z sytuacją omawianego przemysłu indyjskiego.

51 Zatem informacje powołane przez skarżącą nie wykazują, że ocena dokonana przez Radę w niniejszej sprawie jest oczywiście błędna.

- 52 Co się tyczy drugiej tezy podniesionej przez skarżącą, opartej na oczywistym błędzie przy stosowaniu przewidzianej w prawie indyjskim metody amortyzacji, należy wskazać, iż ta degresywna metoda amortyzacji nie oznacza zastosowania określonego okresu amortyzacji jako takiego.
- 53 W niniejszej sprawie Rada zastosowała dla obliczenia tego okresu formułę odpowiadającą zastosowaniu przez przedsiębiorstwo znajdujące się w sytuacji skarżącej amortyzacji według metody degresywnej. W szczególności w motywie 45 zaskarżonego rozporządzenia stwierdziła, że w warunkach ciągłych i regularnych inwestycji, metoda salda degresywnego amortyzacji pozwala, w reprezentatywnym okresie sześciu lat, na amortyzację „szybszą o 30%” niż równoważna metoda liniowa, co odpowiada okresowi 4,2 roku zastosowanemu w niniejszej sprawie.
- 54 W tym zakresie skarżąca nie wykazała, że metoda ta była sama w sobie oczywiście błędna. Jednakże skarżąca podważa prawidłowość obliczeń dokonanych przez Radę, przedstawiając obliczenie alternatywne, w świetle którego zastosowanie amortyzacji według metody degresywnej prowadziło do występowania wartości rezydualnej na koniec piątego roku.
- 55 W tym zakresie należy stwierdzić, że alternatywne obliczenie przedstawione przez skarżącą opiera się na amortyzacji aktywów zainwestowanych w ciągu pierwszego roku, a nie na ciągłych inwestycjach. Obliczenie to opiera się na innych podstawach niż uwzględnione przez Radę i nie może zostać powołane w celu zakwestionowania prawidłowości oceny dokonanej przez tą ostatnią.
- 56 W świetle powyższego tezy podniesione przez skarżącą w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego nie mogą zostać uwzględnione.

W przedmiocie klasyfikacji aktywów w ramach kategorii „formy” oraz braku uwzględnienia informacji zawartych w dokumentacji księgowej skarżącej (tezy pierwsza i druga części drugiej)

— Argumenty stron

- 57 Skarżąca powołuje się na praktykę Rady, w świetle której dokumentacja księgowa eksportera jest podstawowym źródłem informacji. Praktykę tą można porównać do uwzględnienia ksiąg rachunkowych prowadzonych zgodnie z ogólnymi zasadami rachunkowości przyjętymi w danym państwie dla celów obliczenia kosztów produkcji w postępowaniu antydumpingowym. Rada powinna była zatem oprzeć swe ustalenia na okresie amortyzacji wynikającym z dokumentacji księgowej.
- 58 Rada naruszyła zatem art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, w rozumieniu wynikającym z jej praktyki, nie uwzględniając tego okresu amortyzacji i klasyfikując omawiane aktywa w ramach kategorii „formy”, podczas gdy aktywa te występowały w dokumentacji księgowej skarżącej jako „maszyny”. Skarżąca przyznaje, że aktywa te były przez nią odmiennie klasyfikowane dla celów księgowych i podatkowych. Jednakże w razie rozbieżności klasyfikacja dla celów podatkowych nie może przeważać nad klasyfikacją dla celów księgowych.
- 59 Zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte w tym zakresie również brakiem uzasadnienia. Rada powinna była bowiem uzasadnić swój wybór co do klasyfikacji rozpatrywanych aktywów w świetle obiektywnych okoliczności związanych z ich naturą, a nie tylko w świetle sprzeczności pomiędzy księgami rachunkowymi a ewidencją podatkową skarżącej.

- 60 Ponadto w swym piśmie z dnia 14 kwietnia 2003 r. skierowanym do Komisji skarżąca wskazała, że jedynie część omawianych aktywów została przeklasyfikowana do kategorii „formy” w jej ewidencji podatkowej. Informacja ta wynikała z zeznania podatkowego skarżącej, zbadanego przez Komisję w toku dochodzenia. Komisja posiadała zatem wszelkie informacje niezbędne dla weryfikacji obliczeń dokonanych przez skarżącą.
- 61 Rada podnosi, że o ile dokumentacja księgowa eksportera stanowi co do zasady główne źródło informacji, instytucje nie są związane tymi danymi, lecz muszą ocenić, co stanowi okres normalnej amortyzacji w badanym przemyśle. W niniejszej sprawie zastosowanie okresu amortyzacji wynikającego z dokumentacji księgowej skarżącej nie było właściwe. Po pierwsze zaklasyfikowanie aktywów w tej dokumentacji było niezgodne z ich klasyfikacją dla celów podatkowych. Po drugie ponoszący straty przemysł wspólnotowy stosował średnio sześcioletni okres amortyzacji, więc okres amortyzacji przyjęty przez skarżącą, przedsiębiorstwo dochodowe i inwestujące w sposób ciągły i znaczący, musiał być znacznie niższy od tej średniej.
- 62 Skarżąca zmieniła klasyfikację omawianych aktywów, ujmując je w swym zeznaniu podatkowym w kategorii „formy”. Jednakże w świetle indyjskich przepisów klasyfikacja księgowa i podatkowa identycznych aktywów powinna być spójna. W celu określenia właściwego okresu amortyzacji Rada wysłała zatem z założenia, że zmiana klasyfikacji dla celów podatkowych powinna doprowadzić do identycznej zmiany w dokumentach księgowych skarżącej.
- 63 Rozumowanie to jest wystarczająco uzasadnione w szczególności w świetle motywu 41 zaskarżonego rozporządzenia. W świetle tego uzasadnienia Rada nie była zobowiązana do rozstrzygnięcia kwestii obiektywnego charakteru omawianych aktywów. Ponadto również skarżąca nie wykazała, że zmiana klasyfikacji aktywów dla celów podatkowych była oparta na ich obiektywnym charakterze, a nie wyłącznie na jej interesach podatkowych.

64 Co do stwierdzenia skarżącej, w świetle którego zmiana klasyfikacji dla celów podatkowych nie dotyczyła wszystkich omawianych aktywów, Rada odpowiada, że skarżąca nie przedstawiła w swym piśmie do Komisji z dnia 14 kwietnia 2003 r. ani w swej skardze dowodów na poparcie tej okoliczności. Ponadto z odpowiedzi Komisji z dnia 8 maja 2003 r. wynika, że informacje wskazane w piśmie z dnia 14 kwietnia 2003 r., dotyczące całkowitej wartości importowanych dóbr, pozostawały w sprzeczności z informacjami przedstawionymi wcześniej i zweryfikowanymi w toku dochodzenia. Komisja nie mogła zatem zweryfikować nowych informacji ani w konsekwencji ich uwzględnić.

— Ocena Sądu

65 Z motywów 39–43 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Rada dokonała oceny okresu amortyzacji omawianych aktywów, powołując się na metodę amortyzacji przewidzianą w przepisach indyjskich dla wyposażenia takiego jak „formy”. Rada odmówiła zatem oparcia tej oceny na okresie amortyzacji przewidzianym w księgach rachunkowych skarżącej, w których aktywa te były ujęte jako „maszyny”.

66 Skarżąca przyznaje, że zmieniła klasyfikację omawianych aktywów, przenosząc je do kategorii „formy” w swym zeznaniu podatkowym dotyczącym okresu objętego dochodzeniem. Jednakże twierdzi ona, że Rada naruszyła art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, opierając swą ocenę na klasyfikacji zawartej w ewidencji dla celów podatkowych, zamiast uwzględnić informacje zawarte w dokumentacji księgowej.

67 Na wstępie należy przypomnieć, jak uczyniono to w pkt 45 powyżej, że wyłącznie okoliczność, iż instytucje wspólnotowe nie zastosowały tej samej metody w innych dochodzeniach antysubsydyjnych, nie prowadzi jako taka do naruszenia wskazanego powyżej przepisu. Ponadto w niniejszej sprawie z motywów 40 i 41 zaskarżonego

rozporządzenia wynika, że uwzględnienie danych podatkowych było uzasadnione okolicznością, że klasyfikacja omawianych aktywów w księgach rachunkowych skarżącej nie była spójna z klasyfikacją w ewidencji dla celów podatkowych. Nie można zatem twierdzić, że Rada odrzuciła informacje zawarte w dokumentacji księgowej skarżącej z arbitralnych powodów.

68 Następnie należy zauważyć, że z motywu 38 zaskarżonego rozporządzenia wynika, iż instytucje wspólnotowe oparły swą ocenę na okresie amortyzacji stosowanym dla celów księgowych. W ramach tej oceny odesłanie do zeznania podatkowego skarżącej było ograniczone do poszukiwania odpowiedniej klasyfikacji omawianych aktywów w dziedzinie księgowości. Jak wynika z motywu 41 zaskarżonego rozporządzenia, odesłanie to było uzasadnione okolicznością, że aktywa te musiały zostać zaklasyfikowane w identyczny sposób w księgach rachunkowych i ewidencji dla celów podatkowych. Zatem skarżąca niesłusznie twierdzi, że instytucje wspólnotowe bezprawnie dały pierwszeństwo ewidencji dla celów podatkowych przez księgami rachunkowymi.

69 Wreszcie należy stwierdzić, że skarżąca nie podważyła stwierdzenia Rady, w świetle którego choć przedsiębiorstwo może stosować różne metody amortyzacji w księgach rachunkowych i ewidencji dla celów podatkowych, to klasyfikacja tych samych aktywów dla celów księgowych i podatkowych musi być identyczna. Ponadto skarżąca nie twierdzi, że klasyfikacja aktywów w jej ewidencji dla celów podatkowych była błędna. Dochodzenie przeprowadzone przez Komisję nie wykazało również, by klasyfikacja aktywów w zeznaniu podatkowym została zakwestionowana przez władze indyjskie lub skorygowana przez skarżącą.

70 W tych warunkach Rada mogła zgodnie z prawem stwierdzić, iż w związku z tym, że skarżąca zmieniła klasyfikację rozpatrywanych aktywów w swej ewidencji dla celów podatkowych, taką samą modyfikację należało uwzględnić dla celów księgowych.

- 71 Co się tyczy posiłkowego argumentu skarżącej opartego na niewystarczającym uzasadnieniu, należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa wymagane przez art. 253 WE uzasadnienie musi przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny tok rozumowania będących autorem aktu prawnego władz wspólnotowych tak, aby strony zainteresowane mogły zapoznać się z motywami podjętego środka, a sąd wspólnotowy mógł dokonać swojej kontroli [zob. wyrok Sądu z dnia 12 września 2002 r. w sprawie T-89/00 Europe Chemi-Con (Niemcy) przeciwko Radzie, Rec. str. II-3651, pkt 65 oraz powołane tam orzecznictwo].
- 72 W tym zakresie motywy 40–42 zaskarżonego rozporządzenia wskazują, że pochodzące od skarżącej informacje dotyczące klasyfikacji aktywów w księgach rachunkowych były sprzeczne ze zmianami w ich klasyfikacji w ewidencji dla celów podatkowych, podczas gdy klasyfikacja tych aktywów dla celów księgowych i podatkowych powinna być identyczna. Tak więc zaskarżone rozporządzenie w wystarczającym stopniu wyjaśnia powody, dla których Rada nie oparła swej oceny na klasyfikacji aktywów wynikającej z ksiąg skarżącej, lecz na innych istotnych elementach.
- 73 Wreszcie skarżąca twierdzi, że klasyfikacja aktywów w ramach kategorii „formy” nie dotyczyła całości omawianych aktywów, co zasygnalizowała Komisji w piśmie z dnia 14 kwietnia 2003 r.
- 74 Rada odpowiada w odniesieniu do tego twierdzenia, że przedstawione na jego poparcie informacje nie były spójne z innymi dowodami zebranymi w toku dochodzenia i że wobec tego twierdzenie to nie mogło zostać uwzględnione.
- 75 Z informacji udzielonych przez strony w odpowiedzi na pytanie przedstawione przez Sąd na piśmie wynika, że na poparcie omawianego twierdzenia skarżąca powołała się na informacje wynikające z zeznania podatkowego za okres objęty dochodzeniem.

Jak wiadomo wartość aktywów wskazana w tym zeznaniu nie odpowiada ich wartości przyjętej dla obliczenia subsydium. Rada wskazuje, że instytucje nie były w stanie jedynie na podstawie tych informacji dokonać konfrontacji omawianego twierdzenia z innymi informacjami weryfikowanymi w ramach dochodzenia.

76 Jednakże skarżąca podnosi, że wynikająca stąd różnica wartości, którą tłumaczy dodanie kosztów transportu i montażu, nie stanowiła przeszkody, by instytucje wspólnotowe zauważyły, że zmiana klasyfikacji nie dotyczyła ogółu przywożonych aktywów.

77 Rada wskazuje w tym zakresie, że instytucje wspólnotowe nie mogły ocenić dokładnej wartości aktywów zaklasyfikowanych w ramach kategorii „formy”, gdyż po pierwsze skarżąca nie wyjaśniła kryteriów klasyfikacji tych aktywów w zeznaniu podatkowym, a po drugie nie przedstawiła pełnej i podlegającej weryfikacji listy tych aktywów. Z braku tych elementów instytucje wspólnotowe nie mogły dokonać weryfikacji liczb przedstawionych przez skarżącą na poparcie jej twierdzenia.

78 W świetle tych ostatnich wskazań, których skarżąca nie podważyła przez Sądem, należy stwierdzić, że nie przedstawiła ona instytucjom wspólnotowym danych, które pozwoliłyby im na weryfikację prawidłowości jej twierdzenia i ewentualne uwzględnienie części omawianych aktywów, która nie została zaklasyfikowana w ramach kategorii „formy”. Zatem nie może ona wyłącznie za pomocą tego twierdzenia podważyć oceny dokonanej w zaskarżonym rozporządzeniu.

79 W konsekwencji Rada mogła, nie naruszając art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, uznać, że omawiane aktywa klasyfikowane jako „formy” dla celów podatkowych powinny być zostać również uwzględnione jako takie dla potrzeb

oceny ich okresu amortyzacji bilansowej oraz że wobec tego oparcie tej oceny na informacjach zawartych w dokumentacji księgowej skarżącej nie było właściwe. Ponadto skarżąca nie wykazała braku uzasadnienia w tym zakresie.

- ⁸⁰ Należy zatem odrzucić jako bezpodstawne twierdzenia przedstawione przez skarżącą w ramach dwóch pierwszych tez części drugiej.

W przedmiocie uwzględnienia rentowności i inwestycji skarżącej (teza trzecia części drugiej)

— Argumenty stron

- ⁸¹ Zdaniem skarżącej Rada naruszyła art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, wprowadzając rozróżnienie pomiędzy przedsiębiorstwami rentownymi i nierentownymi dla celów ustalenia okresu amortyzacji. Po pierwsze rozróżnienie to nie znajduje oparcia w przepisach rozporządzenia podstawowego. Po drugie jest ono nielogiczne, gdyż zarówno normalny okres ekonomicznej przydatności aktywów, jak i okres normalnej ich amortyzacji są związane z charakterem tych aktywów, a nie rentownością lub planami inwestycyjnymi przedsiębiorstwa, które jest ich właścicielem.

- ⁸² Przyjmując założenie, że skarżąca będzie dokonywać znacznych inwestycji w ciągu sześcioletniego okresu, Rada naruszyła również art. 5 i art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Okoliczność, że skarżąca była rentowna i że dokonywała inwestycji w okresie objętym dochodzeniem oraz w toku dwóch poprzedzających go lat, nie

stanowi dowodu, że utrzymała ten sam poziom rentowności i inwestycji w ciągu sześciu lat. Stanowisko Rady zawiera w sobie spekulacje co do okoliczności następujących po okresie objętym dochodzeniem.

83 Rada odpowiada, że nie dokonała rozróżnienia pomiędzy spółkami rentownymi i nierentownymi. Oparła się jedynie na okoliczności, że skarżąca dokonywała ciągłych i znacznych inwestycji, dochodząc do wniosku, że skarżąca amortyzuje swe aktywa bardzo szybko. Zatem Rada zbadała, jaki był okres normalnej amortyzacji w przypadku spółki znajdującej się w takiej samej sytuacji jak skarżąca. Skarżąca niesłusznie twierdzi, że rentowność nie wpływa na okres amortyzacji, gdyż okoliczność bycia rentowną ma wpływ na wybór tego okresu.

84 Aby dojść do wniosku, że skarżąca jest rentowna i dokonuje znacznych inwestycji, Rada oparła się na okolicznościach ustalonych w toku dochodzenia, które nie zostały podważone. Nie oparła się ona na żadnej okoliczności, która wystąpiła po okresie objętym dochodzeniem, zgodnie z art. 5 i art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

— Ocena Sądu

85 Jak wiadomo Rada uwzględniła wykazaną w toku dochodzenia okoliczność, że skarżąca jest wysoce rentowna i inwestuje w sposób ciągły i regularny. Ta okoliczność faktyczna została uwzględniona dwukrotnie. Po pierwsze Rada dokonała odesłania do pozwalającej na szybszą amortyzację metody degresywnej, jako jednej z dwóch metod amortyzacji dopuszczalnych przez prawo indyjskie. Po drugie Rada obliczyła okres amortyzacji według tej metody w warunkach ciągłych i regularnych inwestycji.

86 Ustalenia te zostały zawarte w motywie 45 zaskarżonego rozporządzenia:

„Jednakże sytuacja producenta eksportującego jest bardzo różna od typowego [przeciętnego] przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwo jest rentowne oraz nadal intensywnie inwestuje i dlatego rozsądnie jest zakładać, że okres amortyzacji byłby znacznie krótszy niż wymieniona średnia. Dlatego uznano za właściwe zastosować metodę salda degresywnego amortyzacji, która zakłada szybszą amortyzację niż metoda liniowa. [Należy zauważyć], że w warunkach ciągłych regularnych inwestycji metoda salda degresywnego amortyzacji przewidziana w motywie 43 ustawy o indyjskich przedsiębiorstwach pozwala na amortyzację szybszą o 30% niż równoważna metoda liniowa w reprezentatywnym okresie sześciu lat stosowanym przy wykorzystaniu metody liniowej. Odpowiada to okresowi 4,2 lat w porównaniu z sześcioma latami w metodzie liniowej i ten krótszy okres został wykorzystany do podziału otrzymanej korzyści”.

87 Skarżąca twierdzi, że uwzględniając jej rentowność i inwestycje, Rada naruszyła art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego oraz art. 5 i art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia.

88 Co się tyczy art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, należy zauważyć, że w świetle tego przepisu Rada jest zobowiązana ustalić okres amortyzacji w rozpatrywanym przemyśle. W ramach tej oceny mogą zostać uwzględnione okoliczności dotyczące danego eksportera. Jak stwierdzono w pkt 40 powyżej, przy braku szczególnych postanowień w tym zakresie, instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania co do istotnych okoliczności, które należy uwzględnić.

89 W tym zakresie skarżąca nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swojego twierdzenia, w świetle którego rentowność eksportera nie ma wpływu na okres amortyzacji jego aktywów. Natomiast Rada słusznie wskazała, że wybór przez

eksportera metody amortyzacji może w szczególności zależeć od planowanych inwestycji, a zatem rentowności danego przedsiębiorstwa.

⁹⁰ W tych okolicznościach skarżąca nie wykazała, że Rada naruszyła art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

⁹¹ Co się tyczy art. 5 rozporządzenia podstawowego, to przepis ten stanowi, że kwota subsydiów jest wyliczona w kategoriach korzyści dla odbiorcy, których istnienie stwierdzono i ustalono w okresie objętym dochodzeniem. W niniejszej sprawie instytucje wspólnotowe doszły do wniosku, że korzystna dla skarżącej sytuacja w trakcie trzech okresów obrachunkowych miała wpływ na wybór metody amortyzacji. Następnie zastosowały one wybraną w ten sposób metodę do celów określenia części subsydium przypadającego na okres objęty dochodzeniem. Zatem skarżąca niesłusznie twierdzi, że instytucje wspólnotowe uwzględniły w obliczeniu kwoty subsydium korzyść przypadającą na okres inny niż okres objęty dochodzeniem.

⁹² Co się tyczy art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, stanowi on w szczególności, że informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem nie są zazwyczaj brane pod uwagę przy ocenie subsydium i szkody. W konsekwencji dane mające znaczenie dla celów analizy dokonywanej przez instytucje wspólnotowe dotyczą zazwyczaj okresu kończącego się okresem objętym dochodzeniem. Przepis ten nie wyklucza jednakże uwzględnienia w ramach analizy informacji, prognoz co do mających nastąpić zdarzeń, w zakresie, w jakim są one istotne i opierają się na obiektywnych dowodach zebranych w toku dochodzenia.

⁹³ Gdy chodzi o znaczenie tych prognoz w niniejszej sprawie, należy przypomnieć, że skarżącej nie udało się podważyć oceny Rady, zgodnie z którą rentowność danego

eksportera i planowane przez niego inwestycje mogą być istotne dla określenia metody amortyzacji, którą należy wykorzystać.

94 Co się tyczy zasadności uwzględnionych przez Radę prognoz, należy wskazać że skarżąca nie kwestionuje, że w sposób regularny inwestowała znaczne kwoty w okresie trzech lat, liczonych do końca okresu objętego dochodzeniem. O ile ta okoliczność faktyczna nie musi prowadzić do stwierdzenia, że rozpatrywana amortyzacja dokonywana była w warunkach ciągłych i regularnych inwestycji, jak oceniła Rada, to należy stwierdzić, iż ocena ta, mająca charakter ekonomiczny, pozostaje w granicach swobodnego uznania, wyznaczonych instytucjom wspólnym dla celów analizy złożonych sytuacji gospodarczych. Skarżąca nie wykazała, że ocena Rady w tym zakresie była dotknięta oczywistym błędem.

95 Zatem skarżąca nie wykazała, że Rada naruszyła art. 5 lub art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

96 W świetle powyższego niniejsza teza drugiej części zarzutu jest bezpodstawna.

W przedmiocie zastosowania degressywnej metody amortyzacji (teza czwarta części drugiej)

— Argumenty stron

97 Skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, stosując degressywną metodę amortyzacji dla celów obliczenia kwoty subsydium.

Zarówno wytyczne, jak i praktyka instytucji odwołują się do zastosowania metody liniowej. W tym zakresie zaskarżone rozporządzenie nie wyjaśnia powodów dla których instytucje wspólnotowe odstąpiły od przyjętej praktyki, podczas gdy skarżąca stosowała w swej dokumentacji księgowej metodę liniową.

- 98 Rada odpowiada, że art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie wyklucza zastosowania innej metody amortyzacji niż metoda liniowa, choć ta ostatnia jest ogólnie stosowana. Okoliczność, że degresywna metoda amortyzacji nie była wykorzystywana w przeszłości, jest bez znaczenia.

— Ocena Sądu

- 99 Z motywu 45 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że instytucje wspólnotowe ustaliły okres amortyzacji przy zastosowaniu degresywnej metody amortyzacji przewidzianej dla omawianych aktywów w ustawodawstwie indyjskim.

- 100 W tym zakresie skarżąca twierdzi, że stosowanie degresywnej metody amortyzacji jako takie narusza art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, interpretowany w świetle wytycznych Komisji i stosowany w ramach jej wcześniejszej praktyki.

- 101 Należy zauważyć, że brzmienie art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie wyklucza stosowania degresywnej metody amortyzacji.

- 102 Gdy chodzi o wytyczne, ich sekcja F lit. a) pkt ii) stanowi, że w celu rozłożenia kwoty subsydium Komisja zazwyczaj stosuje liniową metodę amortyzacji. Natomiast z zapisu tego nie wynika, że zastosowanie innej metody amortyzacji jest wykluczone. Ponadto zgodnie z sekcją A wytycznych zawarte w nich wskazania nie mają zastosowania, gdy szczególne okoliczności uzasadniają inne podejście.
- 103 W niniejszej sprawie Rada wyjaśniła w motywach 44 i 45 zaskarżonego rozporządzenia, że zastosowanie przewidzianej w ustawodawstwie indyjskim degresywnej metody amortyzacji, prowadzące do szybszej amortyzacji niż w razie zastosowania przewidzianej w tychże przepisach metody liniowej, było bardziej odpowiednie w świetle okresu amortyzacji stosowanego przez przemysł wspólnotowy i szczególnych okoliczności, z których korzystała skarżąca. W tych okolicznościach instytucje wspólnotowe mogły zgodnie z prawem zastosować inne podejście niż przewidziane w sposób ogólny w wytycznych.
- 104 W odniesieniu do argumentu skarżącej, w świetle którego metoda degresywna amortyzacji nie była stosowana przez instytucje wspólnotowe w innych dochodzeniach antysubsydyjnych, należy przypomnieć, że argument ten nie jest samoistnie wystarczający dla podważenia zgodności w prawem jej zastosowania w niniejszej sprawie (zob. pkt 45 i 46 powyżej).
- 105 Co się tyczy przedstawionej przez skarżącą krytyki, w świetle której Rada zastosowała metodę odmienną od występującej w dokumentacji księgowej skarżącej, należy przypomnieć, że Rada słusznie stwierdziła, iż zastosowanie metody amortyzacji przyjętej we wspomnianej dokumentacji księgowej było w niniejszej sprawie niewłaściwe (zob. pkt 65–67 oraz pkt 79 powyżej).
- 106 Zatem skarżąca nie ma podstaw, by twierdzić, że instytucje wspólnotowe naruszyły art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przez samą okoliczność niezastosowania podejścia przewidzianego w wytycznych i wykorzystywanego we wcześniejszych dochodzeniach antysubsydyjnych.

- 107 W świetle tych rozważań niniejsza teza drugiej części zarzutu musi zostać oddalona jako bezpodstawna.

W przedmiocie zarzucanego arbitralnego charakteru obliczenia (teza piąta części drugiej)

— Argumenty stron

- 108 Skarżąca podnosi, że metoda zastosowana przez Radę dla obliczenia okresu 4,2 roku jest arbitralna. Jej zdaniem instytucje w szczególności dokonały arbitralnego wyboru sześcioletniego okresu w celu porównania dwóch metod amortyzacji, liniowej i degresywnej, jak i okresu sześciu lat, w toku którego skarżąca miała inwestować w sposób ciągły. Gdyby instytucje przyjęły inną ilość lat, mogłyby uzyskać inny wynik.
- 109 Arbitralny charakter określenia rozpatrywanego okresu amortyzacji ilustruje okoliczność, że w ramach wstępnego ujawnienia Komisja wskazała okres trzech lat zastąpiony następnie w świetle tych samych okoliczności okresem 4,2 roku.
- 110 Zdaniem Rady okoliczność — że zmieniając parametry obliczenia, można było wskazać inny okres amortyzacji — nie stanowi dowodu, że jej podejście było arbitralne. Skarżąca nie wykazała w tym zakresie, że Rada przekroczyła granice swobodnego uznania.

- 111 Komisja mogła zdaniem Rady zmienić swe stanowisko w toku dochodzenia, nawet jeżeli zmiana ta nie opierała się na nowych okolicznościach. Nie oznacza to, że nowe podejście jest arbitralne.

— Ocena Sądu

- 112 Podnosząc niniejszą tezę, skarżąca twierdzi, że ustalenie okresu normalnej amortyzacji w niniejszej sprawie nie było obiektywne. Wskazuje ona po pierwsze, że instytucje wspólnotowe w arbitralny sposób wybrały parametry zastosowane dla porównania dwóch alternatywnych metod przewidzianych w ustawodawstwie indyjskim, a po drugie, że dokonały zmiany okresu amortyzacji na zaawansowanym etapie dochodzenia przy braku nowych dowodów.
- 113 Co się tyczy pierwszego twierdzenia, z motywu 45 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że zastosowany w niniejszej sprawie reprezentatywny okres sześciu lat odpowiadał jednocześnie przeciętnemu okresowi amortyzacji stosowanemu w przemyśle wspólnotowym i okresowi wynikającemu z amortyzacji według przewidzianej w ustawodawstwie indyjskim metody liniowej, będącej jedną z metod, które mogły zostać zastosowane. Nie można zatem stwierdzić, że instytucje dokonały arbitralnego wyboru, przyjmując ten okres. Argument skarżącej, w świetle którego wynik obliczenia w innym okresie byłby odmienny, nie może podważać powyższego stwierdzenia co do braku arbitralnego charakteru przyjętego okresu.
- 114 W odniesieniu do drugiego twierdzenia, w świetle którego Komisja wskazała wstępnie okres trzech lat, należy przypomnieć, że dochodzenie w zakresie środków ochrony handlowej jest procesem ciągłym, w toku którego liczne ustalenia podlegają ciągłej rewizji. Nie można zatem wykluczyć, że dokonane przez instytucje wspólnotowe ostateczne ustalenia będą odmienne od ustaleń poczynionych na pewnym etapie dochodzenia (ww. wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic

przeciwko Radzie, pkt 182). Skarżąca nie może zatem twierdzić, że zmiana w ocenie okresu amortyzacji, która nastąpiła w toku dochodzenia, wskazuje na arbitralny charakter tej oceny. Ponadto, jak wskazała Rada, zmiana w niniejszej sprawie, choć nie opierała się na nowych dowodach, nastąpiła po pisemnych i ustnych uwagach skarżącej.

115 W konsekwencji skarżąca nie wykazała, że ocena dokonana przez instytucje wspólnotowe była arbitralna. Nie można zatem uwzględnić niniejszej tezy.

116 W świetle powyższych rozważań pierwszy zarzut należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu prawa do obrony i braku uzasadnienia w odniesieniu do ustalenia okresu normalnej amortyzacji aktywów

Argumenty stron

117 Skarżąca podnosi, że w piśmie z dnia 9 kwietnia 2003 r. Komisja przedstawiła nową metodę obliczenia okresu amortyzacji, znacznie różniącą się od metody zastosowanej w ramach ostatecznego ujawnienia z dnia 4 marca 2003 r. Nie pozwoliło ono skarżącej zrozumieć nowej metody, co Komisja w sposób dorozumiany przyznała, przesyłając w dniu 5 maja 2003 r. dodatkowe wyjaśnienia.

- 118 Dodatkowe wyjaśnienia z dnia 5 maja 2003 r. nie pozwoliły też skarżącej na korzystanie z jej prawa do obrony. Po pierwsze skarżąca nie mogła po dniu 5 maja 2003 r. w sposób skuteczny przedstawić swych uwag, gdyż na tym etapie niemożliwa była zmiana wniosku w zakresie ustanowienia zaskarżonego rozporządzenia. Po drugie również dodatkowe wyjaśnienia nie pozwoliły skarżącej zrozumieć, w jaki sposób Komisja ustaliła okres amortyzacji w wymiarze 4,2 roku. Wystarczyłoby w tym zakresie załączyć tabelę z obliczeniami, czego Komisja nie uczyniła.
- 119 Co się tyczy argumentu Rady, w świetle którego skarżąca powinna była wystąpić z wnioskiem o wyjaśnienia dotyczące pisma z dnia 9 kwietnia 2003 r., skarżąca wskazuje, że w piśmie tym wskazano bardzo krótki termin na przedstawienie odpowiedzi oraz że jej pismo z dnia 14 kwietnia 2003 r. zawierało dorozumiany wniosek o przedstawienie szerszych wyjaśnień.
- 120 Ponadto skarżąca podnosi, że zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte brakiem uzasadnienia w zakresie, w jakim powtarza niepełne uzasadnienie zawarte w piśmie z dnia 9 kwietnia 2003 r.
- 121 Rada twierdzi, że dodatkowe wyjaśnienia z dnia 9 kwietnia 2003 r. były wystarczające. Jeżeli skarżąca nie zrozumiała przedstawionej w tym piśmie metody obliczenia, powinna była wystąpić z wnioskiem o wyjaśnienia. W istocie w swym piśmie z dnia 14 kwietnia 2003 r. skarżąca stwierdziła jedynie, że nie zgadza się z metodą zastosowaną przez Komisję.
- 122 Ponadto okoliczność, że Komisja przesłała w dniu 5 maja 2003 r. wyjaśnienia dodatkowe, nie oznacza, że uznała pismo z dnia 9 kwietnia 2003 r. za niewystarczające. Wyjaśnienia te polegały bowiem jedynie na odpowiedzi dotyczącej obliczenia przedstawionego przez skarżącą w dniu 14 kwietnia 2003 r. Sprzecznie z tym, co twierdzi skarżąca, zostały one przesłane w stosownym czasie.

- 123 Skarżącej znana była metoda amortyzacji zastosowana przez Komisję i nie mogła mieć trudności z obliczeniem danych kwot. W czasie postępowania administracyjnego nie zwróciła się ona nigdy z wnioskiem o przedstawienie obliczeń w postaci tabeli.
- 124 W każdym razie skarżąca nie przedstawiła argumentu, który mógłby wykazać, że ewentualny brak informacji mógł utrudnić jej obronę.

Ocena Sądu

- 125 Należy wskazać, że w świetle art. 30 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego zainteresowani eksporterzy mogą wnosić o ostateczne ujawnienie istotnych okoliczności i ustaleń, na podstawie których zamierza się zalecić wprowadzenie środków ostatecznych. Obowiązek w zakresie ostatecznego ujawnienia ma na celu zagwarantowanie poszanowania prawa do obrony zainteresowanych przedsiębiorstw (zob. analogicznie w dziedzinie dumpingu wyrok Sądu z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie T-88/98 Kundan i Tata przeciwko Radzie, Rec. str. II-4897, pkt 131).
- 126 Ponadto w świetle utrwalonego orzecznictwa w dziedzinie środków ochrony handlowej przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem zmierzającym do ustanowienia środków ostatecznych muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia w toku postępowania administracyjnego swego punktu widzenia w przedmiocie rzeczywistego wystąpienia i znaczenia zarzucanych okoliczności i zdarzeń (zob. ww. wyrok w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie, pkt 132 i powołane tam orzecznictwo).

- 127 W tym zakresie niepełny charakter ostatecznego ujawnienia prowadzi do bezprawności rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło wyłącznie, jeżeli z powodu tego zaniechania zainteresowane strony nie mogły skutecznie bronić swych interesów (zob. ww. wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 292 i powołane tam orzecznictwo).
- 128 W świetle tych zasad należy dokonać oceny przedstawionej przez skarżącą krytyki niepełnego charakteru rozpatrywanych informacji.
- 129 Należy wskazać, że metoda obliczenia subsydium przedstawiona w piśmie z dnia 4 marca 2003 r. została zmieniona w piśmie z dnia 9 kwietnia 2003 r. Zatem co się tyczy ustalenia okresu amortyzacji przyjętego dla rozłożenia subsydium w czasie, Komisja dokonała ostatecznego ujawnienia w piśmie z dnia 9 kwietnia 2003 r.
- 130 Punkt 28 tego pisma stanowi, co następuje:

„[U]znano za właściwe zastosowanie [degresywnej] metody amortyzacji, z którą wiąże się krótszy okres amortyzacji niż w przypadku metody liniowej. Należy zauważyć, że w warunkach ciągłych i regularnych inwestycji [degresywna] metoda amortyzacji przewidziana w indyjskiej ustawie o spółkach, przedstawiona w motywie 43, pozwala na skrócenie okresu amortyzacji o 30% w stosunku do równoważnej metody liniowej w reprezentatywnym okresie sześciu lat, który ma zastosowanie w przypadku zastosowania metody liniowej. Odpowiada to okresowi 4,2 roku w stosunku do sześciu lat w przypadku metody liniowej. Dla celów rozłożenia w czasie uzyskanych korzyści zastosowano zatem ten krótszy okres”.

- 131 Skarżąca zasadniczo twierdzi, że wymienione wyżej ostateczne ujawnienie, o ile odnosi się do warunków ciągłych i regularnych inwestycji, nie wskazuje, że Komisja dokonała w niniejszej sprawie oceny okresu amortyzacji z uwzględnieniem inwestycji dokonywanych w postaci równych kwot rocznych w okresie sześciu lat.
- 132 Należy wskazać w tym zakresie, że omawiane ostateczne ujawnienie dotyczy porównania dwóch metod amortyzacji przewidzianych przepisami prawa państwa siedziby skarżącej oraz że zawiera ona wszystkie elementy tego obliczenia i jego wynik. W tych okolicznościach, o ile należy przyznać, że zdanie „w warunkach ciągłych i regularnych inwestycji” nie oznacza koniecznie, że zainwestowane w skali roku kwoty są równe w rozpatrywanym okresie, to niejednoznaczność wynikająca z tego sformułowania nie mogła przeszkodzić skarżącej w zrozumieniu jaką metodę zastosowano. Nawet jeżeli skarżąca miała wątpliwości co do dokładnego znaczenia analizowanego zdania mogła, dysponując wszystkimi elementami obliczenia i znając metody amortyzacji, o których mowa, dokonać weryfikacji jego znaczenia w świetle innych elementów obliczenia.
- 133 Ponadto należy stwierdzić, że skarżąca nigdy nie zwróciła się do Komisji z pytaniem o znaczenie tego zdania. W swej odpowiedzi na wspomniane pismo, przedstawionej w dniu 14 kwietnia 2003 r., skarżąca ograniczyła się do zakwestionowania obliczenia dokonanego przez Komisję, przedstawiając inne obliczenie. Z obliczenia tego wynika, że skarżąca zaproponowała, aby raczej obliczyć amortyzację w oparciu o inwestycję początkową, aniżeli uwzględniać ciągłe i regularne inwestycje. Korespondencja ta nie wykazuje zatem, by ta ostatnia nie mogła zrozumieć zastosowanej metody, lecz że kwestionowała elementy obliczenia.
- 134 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż pismo z dnia 9 kwietnia 2003 r. było niekompletne w zakresie oceny okresu normalnej amortyzacji rozpatrywanych aktywów.

- 135 W każdym razie należy stwierdzić, że w swym piśmie z dnia 5 maja 2003 r. Komisja przedstawiła odpowiedź dotyczącą zaproponowanego przez skarżącą alternatywnego obliczenia, wskazując, że obliczenie dokonane przez instytucje opierało się na inwestycjach w postaci równych kwot rocznych przypadających na cały okres reprezentatywny. Jako że informacja ta została przekazana skarżącej przed datą przyjęcia przez Komisję wniosku dotyczącego zaskarżonego rozporządzenia, skarżąca nie może twierdzić, że nie została ona przesłana w terminie (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie T-147/97 Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-4137, pkt 82).
- 136 Co się tyczy przedstawionego pomocniczo argumentu skarżącej opartego na braku uzasadnienia, należy stwierdzić, że pkt 28 pisma z 9 kwietnia 2003 r. został powtórzony w motywie 45 zaskarżonego rozporządzenia. Jako że skarżąca nie wykazała, że pismo to było niepełne, uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia należy uznać w tym zakresie za wystarczające.
- 137 W świetle powyższych rozważań skarżąca nie wykazała, że ostateczne ujawnienie było niepełne, w następstwie czego naruszono jej prawo do obrony.
- 138 W związku z powyższym drugiego zarzutu nie można uwzględnić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 8 ust. 2 i 6 rozporządzenia podstawowego w zakresie badania okoliczności dotyczących ustalenia szkody i związku przyczynowego

Uwagi wstępne

- 139 Należy przypomnieć, że zagadnienie, czy przemysł wspólnotowy poniósł szkodę i czy należy ją przypisać przywózowi subsydiowanemu, wymaga oceny złożonych

zagadnień ekonomicznych, przy dokonywaniu której instytucje korzystają z szerokiego zakresu swobodnego uznania. Kontrola sądowa wykonywania tych uprawnień sprawowana jest w granicach wskazanych w pkt 28 powyżej.

¹⁴⁰ Ponadto na skarżącej ciąży obowiązek przedstawienia dowodów pozwalających Sądowi na stwierdzenie, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy badaniu szkody (zob. ww. wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 119 i powołane tam orzecznictwo).

¹⁴¹ W ramach niniejszego zarzutu skarżąca twierdzi, że przeprowadzona przez instytucje wspólnotowe analiza wskaźników ekonomicznych mających znaczenie dla ustalenia szkody i związku przyczynowego była arbitralna, dotknięta oczywistym błędem w ocenie oraz pomocniczo dotknięta brakiem uzasadnienia. Skarżąca wskazuje na cztery tezy w tym zakresie.

W przedmiocie metody wykorzystanej przy porównywaniu tendencji ekonomicznych (teza pierwsza)

— Argumenty stron

¹⁴² Skarżąca twierdzi, że w przeprowadzonej analizie wskaźników dotyczących szkody instytucje wspólnotowe nie doceniły znaczenia pozytywnych tendencji dotyczących przemysłu wspólnotowego. Nie podważa ona ustaleń faktycznych, lecz porównanie tych ustaleń oraz wnioski, które z nich wyciągnięto.

- 143 W pierwszej kolejności instytucje wspólnotowe nie powinny były oceniać skutków przywozu na podstawie danych dotyczących lat 1998–2000.
- 144 W tym zakresie po pierwsze instytucje wspólnotowe niesłusznie uwzględniły dane Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich (Eurostat) dotyczące 1998 r. Z informacji przedstawionych w tabeli zawartej w motywie 62 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że skarżąca będąca jedynym eksportującym producentem indyjskim badanego produktu rozpoczęła dokonywanie wywozu w ciągu roku obrachunkowego 1999/2000.
- 145 Po drugie dane Eurostatu na lata 1998–2000 nie są wiarygodne. Zastosowana kategoria nomenklatury statystycznej obejmuje szereg produktów innych niż CD-R przywożonych w różnych rodzajach opakowań, podczas gdy ich ilość jest wskazywana w tonach, wobec czego w celu dokonania oceny ilości przywożonych CD-R należało zastosować do danych Eurostatu formułę matematyczną. Jednakże ponieważ ilości były nieznaczne, formuła ta nie była statystycznie wiarygodna.
- 146 Po trzecie z motywów 55–64 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że od 1998 r. do 2000 r. przywóz pochodzący z Indii nie przekraczał progu 1% rynku wspólnotowego. Był on zatem nieznaczny w rozumieniu art. 14 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- 147 Po czwarte okoliczność, że przywóz w okresie pierwszych trzech lat rozważanego okresu był niski, nie została wystarczająco uwzględniona w ocenie sytuacji przemysłu wspólnotowego. Zatem instytucje wspólnotowe porównały dane za rok 1998 i w okresie objętym dochodzeniem, stwierdzając, że przemysł wspólnotowy

zyskał 3,7% rynku wspólnotowego, podczas gdy porównanie pomiędzy rokiem 2000, będącym pierwszym rokiem, w trakcie którego przywóz przestał być nieznaczny, a okresem objętym dochodzeniem wskazywał znaczniejszy wzrost w wysokości 5%.

148 W drugiej kolejności instytucje wspólnotowe dopuściły się błędu, opierając swe ustalenia na porównaniu okresów, które się pokrywają.

149 Po pierwsze porównanie pomiędzy z jednej strony latami kalendarzowymi a okresem objętym dochodzeniem było błędne. Rok kalendarzowy 2001 i okres objęty dochodzeniem trwający od kwietnia 2001 r. do marca 2002 r. pokrywają się w zakresie dziewięciu miesięcy, co nie pozwala na uwzględnienie zmian sezonowych w ramach ich porównania.

150 Po drugie Rada niesłusznie porównała tendencje dotyczące kilku kolejnych lat poprzedzających rok 2001 z tendencjami, których wystąpienie stwierdzono pomiędzy tym rokiem a okresem objętym dochodzeniem lub w toku tego ostatniego. Tytułem przykładu przy dokonywaniu porównania wzrostu produkcji wspólnotowej w motywie 73 zaskarżonego rozporządzenia ustalenie, w świetle którego wzrost uległ zahamowaniu w okresie objętym badaniem, jest niewłaściwe, gdyż odnoszące się do niego dane liczbowe dotyczyły okresu znacznie krótszego niż okres, którego dotyczyły inne dane liczbowe wykorzystane do porównania. Podobnie jest w przypadku konkluzji dotyczących spadku cen, ograniczonego wzrostu wydajności oraz słabego wzrostu sprzedaży zawartych odpowiednio w motywie 59, 74 i 76 zaskarżonego rozporządzenia.

151 Rada wskazuje na wstępie, że zgodnie z praktyką instytucji wspólnotowych ustalenie szkody wymaga oceny wskaźników ekonomicznych w okresie od czterech do pięciu lat, w którym ocenia się szkodę, a który kończy się okresem objętym dochodzeniem.

W niniejszej sprawie instytucje wspólnotowe dokonały badania zmian czynników szkody w latach 1998–2001 oraz w okresie objętym dochodzeniem.

- 152 W pierwszej kolejności skarżąca niesłusznie zarzuca, że ocena ta powinna była wykluczyć lata 1998, 1999 i 2000, w których przywóz był niewielki.
- 153 Po pierwsze bez znaczenia jest, że skarżąca nie dokonywała wywozu do Wspólnoty w 1998 r., jako że instytucje wspólnotowe muszą analizować dane w odniesieniu do danego państwa, a nie w odniesieniu do eksportera.
- 154 Po drugie skarżąca nie wykazała, że dane Eurostatu za omawiane lata były błędne. W każdym razie instytucje wspólnotowe dokonały również badania wskaźników dotyczących przywozu na podstawie danych liczbowych przedstawionych przez skarżącą i uzyskały wyniki porównywalne do uzyskanych na podstawie danych Eurostatu.
- 155 Po trzecie porównanie informacji dotyczących rozpatrywanych lat nie jest sprzeczne z art. 14 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, w którym mowa o przypadku, gdy przywóz w okresie objętym dochodzeniem był w nieznacznym ilościach.
- 156 Po czwarte Rada wzięła pod uwagę okoliczność, że poziom przywozu od 1998 r. do 2000 r. był niski. Co się tyczy argumentu skarżącej związanego ze wzrostem udziału przemysłu wspólnotowego w rynku, zmiana tego wskaźnika została uznana za pozytywną, a skarżąca nie wykazała, w jaki sposób wnioskowana dodatkowa analiza mogłaby wpłynąć na ocenę szkody.

157 W drugiej kolejności skarżąca niesłusznie twierdzi, że porównanie tendencji dotyczących okresów, które się pokrywają, mogło prowadzić do błędu w ocenie.

158 Po pierwsze w odniesieniu do porównania między rokiem kalendarzowym 2001 a okresem objętym dochodzeniem instytucje wspólnotowe wyznaczają zazwyczaj jako okres objęty dochodzeniem, zgodnie z art. 5 rozporządzenia podstawowego, ostatni rok obrachunkowy eksportera, który może nie być rokiem kalendarzowym. W takim wypadku nic nie stoi na przeszkodzie, by instytucje wspólnotowe porównywały tendencje dotyczące okresu objętego dochodzeniem z tendencjami w roku poprzednim, który częściowo pokrywa się z tym okresem. Ponadto skarżąca nie wykazała, że przywóz CD-R podlega zmianom sezonowym, które powodowałyby, że porównanie dwóch omawianych okresów byłoby nieodpowiednie.

159 Po drugie skarżąca nie wskazuje żadnego błędu co do okoliczności faktycznych dotyczącego przyjętych danych lub analizy dokonanej przez instytucje. W szczególności nie kwestionuje ona ustaleń okoliczności faktycznych, o których mowa w pkt 59, 73, 74, 76 zaskarżonego rozporządzenia. Skarżąca nie wyjaśnia ponadto, w jaki sposób zarzucane błędy w porównaniu danych wpłynęły na ogólną ocenę szkody.

— Ocena Sądu

160 W ramach pierwszej tezy skarżąca podważa zasadniczo okoliczność, że wzięto pod uwagę dane dotyczące odmiennych okresów dla porównania zmian tendencji ekonomicznych.

- 161 W świetle utrwalonego orzecznictwa instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, ustalając okres rozważany przy ocenie szkody (ww. wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 277 i powołane tam orzecznictwo).
- 162 Należy również wskazać, że instytucje wspólnotowe mogą badać szkodę w okresie dłuższym niż objęty dochodzeniem. Możliwość ta jest uzasadniona okolicznością, że badanie tendencji ekonomicznych powinno obejmować wystarczająco długi okres (ww. wyrok w sprawie Nakajima przeciwko Radzie, pkt 87).
- 163 W niniejszej sprawie z motywu 10 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że okres objęty dochodzeniem trwał od dnia 1 kwietnia 2001 r. do dnia 31 marca 2002 r. i odpowiadał ostatniemu okresowi obrachunkowemu skarżącej. Okres rozważany przy ocenie szkody rozciągał się na okres objęty dochodzeniem i cztery poprzedzające go lata kalendarzowe, rozpoczynając się zatem dnia 1 stycznia 1998 r. i kończąc dnia 31 marca 2002 r.
- 164 Skarżąca wskazuje, że nie podważa wyboru rozważanego okresu jako takiego. Natomiast podnosi w pierwszej kolejności, że instytucje wspólnotowe nie mogły oprzeć swych ustaleń na danych dotyczących lat 1998, 1999 i 2000, w których przywóz był na bardzo niskim poziomie.
- 165 Z motywów 55 i 57 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że przywóz w latach 1998–1999 był bardzo niski, zarówno pod względem jego ilości, jak i udziału w rynku, oraz że dopiero w roku 2000 osiągnął 1% udziału w rynku.
- 166 Należy zatem zbadać, czy instytucje wspólnotowe uwzględniły tę okoliczność w ramach dokonanej oceny czynników szkody.

167 W tym zakresie skarżąca wskazuje po pierwsze, że była wyłącznym eksporterem indyjskim i że rozpoczęła dokonywanie wywozu do Wspólnoty w kwietniu 1999 r.

168 Na wstępie należy wskazać, że wystąpienie szkody należy oceniać w sposób ogólny, bez potrzeby indywidualizowania skutków przywozu każdej z odpowiedzialnych za szkodę spółek (zob. podobnie w dziedzinie dumpingu ww. wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 163 i powołane tam orzecznictwo). Z orzecznictwa wynika też jasno, że instytucje wspólnotowe nie dopuszczają się oczywistego błędu w ramach tej oceny, opierając się na danych, w sposób rozsądny im dostępnych (zob. wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 229 i 230 oraz powołane tam orzecznictwo).

169 Nawet zakładając w niniejszej sprawie, że dane przedstawione Komisji przez skarżącą, w świetle których zaczęła ona dokonywać wywozu, począwszy od dnia 1 kwietnia 1999 r., mogłyby prowadzić do podważenia reprezentatywnego charakteru danych Eurostatu za rok 1998 i początek roku 1999, należy zauważyć, że instytucje wspólnotowe w motywie 64 zaskarżonego rozporządzenia stwierdziły, że ocena wskaźników dotyczących przywozu była skoncentrowana na okresie rozpoczynającym się w 2000 r., w którym skarżąca dokonywała rzeczywistego wywozu do Wspólnoty.

170 Po drugie skarżąca podnosi, że małe ilości przywozu miały wpływ na reprezentatywny charakter danych statystycznych Eurostatu za lata 1998–2000.

171 W tym zakresie należy wskazać, że skarżąca nie przedstawia żadnych dowodów na poparcie swego twierdzenia, w świetle którego zastosowana przez Eurostat formuła statystyczna nie była odpowiednia dla przywozu małych ilości. W tych okolicz-

nościach jedynie argument związany z wielkością przywozu w rozpatrywanym okresie nie wykazuje, że dotyczące go dane Eurostatu nie były wiarygodne. W każdym razie z motywu 61 i 62 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że instytucje wspólnotowe porównały dane Eurostatu z danymi liczbowymi przedstawionymi przez skarżącą i doszły do podobnych wniosków w odniesieniu do rozważanego okresu.

172 Należy zatem stwierdzić, że Rada mogła — nie dopuszczając się oczywistego błędu w ocenie — uwzględnić dane Eurostat za lata 1998, 1999 i 2000.

173 Po trzecie skarżąca twierdzi, że możliwość uwzględnienia danych za wskazane lata, była wyłączona w świetle art. 10 ust. 11 oraz art. 14 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, jako że wielkość przywozu w tych latach była nieznaczna.

174 Na podstawie art. 10 ust. 11 oraz art. 14 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, postępowanie antysubsydyjne nie może zostać wszczęte lub zostaje niezwłocznie zakończone, gdy szkoda jest uważana za nieznaczną lub gdy udział w rynku przywozu jest niższy niż 1%.

175 W niniejszej sprawie skarżąca nie twierdzi, że udział w rynku przywozu w jakimkolwiek momencie okresu objętego dochodzeniem trwającego od dnia 1 kwietnia 2001 r. do dnia 31 marca 2002 r. był poniżej wspomnianego progu 1%. Okoliczność, że udział w rynku rzeczzonego przywozu był poniżej tego progu na początku dłuższego okresu, który uwzględniono dla oceny tendencji ekonomicznych, nie ma znaczenia w świetle wspomnianego przepisu. Argument skarżącej oparty na tym przepisie jest zatem nieistotny.

- 176 Wreszcie po czwarte w odniesieniu do argumentu skarżącej opartego na ocenie wskaźników dotyczących sytuacji przemysłu wspólnotowego w latach 1998–2000 należy wskazać, że w celu przeprowadzenia badania tendencji ekonomicznych instytucje wspólnotowe powinny zgodnie z prawem uwzględnić rozwój przemysłu wspólnotowego w całym rozważanym okresie, w tym w latach, gdy przywóz nie był jeszcze na znacznym poziomie.
- 177 W niniejszej sprawie skarżąca nie wykazała, że wybór początkowej daty rozważanego okresu spowodował zniekształcenie obrazu tendencji ekonomicznych w zakresie zbieżności w czasie pomiędzy rozpoczęciem przywozu i pogorszeniem sytuacji przemysłu wspólnotowego. Jeśli bowiem w świetle przykładu przedstawionego przez skarżącą przemysł wspólnotowy uzyskał wyższy udział w rynku między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem niż między rokiem 1998 a okresem objętym dochodzeniem, to należy wskazać, że wskaźnik ten został w każdym razie uznany za pozytywny. W tym względzie skarżąca nie wykazała, w jaki sposób dokonane przez Radę ustalenia co do wystąpienia szkody i związku przyczynowego byłyby odmienne, gdyby rozważany okres rozpoczynał się w 2000 r.
- 178 Zatem argument skarżącej dotyczący uwzględnienia danych dotyczących lat 1998, 1999 i 2000 musi zostać oddalony.
- 179 W drugiej kolejności skarżąca podważa ocenę danych dotyczących okresów, które częściowo się pokrywają.
- 180 W tym zakresie po pierwsze stwierdza ona, że instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w ocenie, porównując dane dotyczące lat kalendarzowych, w szczególności roku 1998 i 2001, z okresem objętym dochodzeniem, który pokrywa się w zakresie dziewięciu miesięcy z rokiem 2001.

- 181 Należy zauważyć w tym zakresie, że wybrany w niniejszej sprawie okres objęty dochodzeniem wynosi jeden rok. Porównanie między danymi dotyczącymi lat kalendarzowych a tym okresem o identycznym czasie trwania nie mogło zatem prowadzić do nieprawidłowej prezentacji tendencji ekonomicznych, chyba że wykazano by, że rynek CD-R podlega wahaniom sezonowym. Jednakże skarżąca nie wskazuje, że rynek CD-R podlegał takim wahaniom.
- 182 Po drugie skarżąca zarzuca Radzie, że porównała zmiany, które nastąpiły w okresie dwóch lat kalendarzowych, ze zmianami, które nastąpiły między rokiem 2001 a okresem objętym dochodzeniem. Krytyka ta dotyczy oceny produkcji, poziomu cen, zdolności w zakresie sprzedaży wspólnotowej oraz jej wielkości, przedstawionej odpowiednio w motywach 59, 73, 74 i 76 zaskarżonego rozporządzenia.
- 183 Należy stwierdzić w tym zakresie, że zmiany, które miały miejsce między kolejnymi badanymi latami kalendarzowymi, nie są bezpośrednio porównywalne ze zmianami, do których doszło między rokiem 2001 a końcem okresu objętego dochodzeniem, gdyż te ostatnie dotyczą okresu o innym czasie trwania.
- 184 Jednakże z analizy przedstawionej w motywach 59, 73, 74 i 76 zaskarżonego rozporządzenia nie wynika, by ustalenia dotyczące zmiany omawianych wskaźników były oparte na tendencjach, które wystąpiły pomiędzy rokiem 2001 a końcem okresu objętego dochodzeniem. O ile bowiem Rada wskazuje w motywach 73, 74 i 76, że wzrost produkcji wspólnotowej „spowolnił w okresie [objętym] dochodzeniem”, że wzrost jej zdolności był, począwszy od roku 2001, „ograniczony” oraz że ilości sprzedaży dokonywanej przez przemysł wspólnotowy „wzrosły [...] jedynie o 6% w okresie [objętym] dochodzeniem w porównaniu do 2001 r.”, nie wywiodła ona z tych ustaleń, że wynikająca z tych wskaźników sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa pogorszeniu. Co się tyczy motywu 59, to o ile Rada wskazała, że ceny w przywozie wzrosły o 17% między rokiem 2001 a okresem objętym dochodzeniem, to jednak oparła swoje ustalenia w zakresie szkody, które przedstawiła w motywie 102, na ogólnym spadku ceny o 59% między rokiem 2000 a końcem okresu objętego dochodzeniem. Należy stwierdzić, że skarżąca nie podważa żadnego z tych ustaleń co do okoliczności faktycznych.

185 Ponadto o ile skarżąca krytykuje okoliczność, że instytucje wspólnotowe nie ekstrapolowały danych dotyczących roku 2002, to nie wykazała ona, w jaki sposób, wobec braku takiej ekstrapolacji, Rada przedstawiła nieprawidłowy obraz zmian omawianych wskaźników. Skarżąca nie wykazała zatem, że zarzucany przez nią błąd w prezentacji danych doprowadził do błędu w ocenie tych wskaźników.

186 Należy zauważyć, że w każdym razie skarżąca nie wskazuje, jaki wpływ na ustalenia Rady co do istnienia szkody i związku przyczynowego mógł mieć błąd przy porównaniu omawianych danych zarzucany przez nią Radzie (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 167 oraz powołane tam orzecznictwo). Nie wskazuje ona nawet, w jaki sposób ustalenia te mogły ulec istotnym zmianom, gdyby Rada uwzględniła pominięte dane dotyczące roku 2002.

187 Należy zatem stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż Rada dopuściła się błędu co do okoliczności faktycznych lub oczywistego błędu w ocenie omawianych wskaźników.

188 Wreszcie w ramach niniejszej tezy skarżąca wskazuje art. 8 ust. 2 i 6 rozporządzenia podstawowego, twierdząc, że instytucje wspólnotowe nie przeprowadziły obiektywnej analizy danych dotyczących różnych okresów.

189 Ponieważ skarżąca nie wykazała, że dopuszczono się błędu co do okoliczności faktycznych ani oczywistego błędu w ocenie rozpatrywanych danych, nie może ona twierdzić, że okresy porównawcze zostały wybrane w arbitralny sposób. Argument oparty na braku obiektywności jest zatem nietrafny.

190 Wobec powyższego niniejsza teza musi zostać oddalona jako bezpodstawna.

W przedmiocie oceny poziomu zapasów (teza druga)

— Argumenty stron

191 Skarżąca twierdzi, że instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu, stwierdzając w motywie 103 zaskarżonego rozporządzenia, że zmiana poziomu zapasów przemysłu wspólnotowego stanowiła jeden ze wskaźników, który uległ drastycznemu pogorszeniu. Zapasy przemysłu wspólnotowego zmniejszyły się między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, wykazując, wbrew temu, co twierdzą instytucje wspólnotowe, tendencję pozytywną. Już sam ten błąd mógłby zdaniem skarżącej prowadzić do nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

192 Rada podnosi, że dokonana w motywie 103 zaskarżonego rozporządzenia ocena zapasów jest prawidłowa, jako że odnosi się ona do pogorszenia tego czynnika w okresie badania szkody, między rokiem 1998 a okresem objętym dochodzeniem, a nie do sytuacji w okresie objętym dochodzeniem. Poziom zapasów nie był w każdym razie elementem przesądzającym o wystąpieniu szkody. Ewentualny błąd nie może zatem prowadzić do nieważności zaskarżonego rozporządzenia, gdyż nie ma wpływu na ocenę szkody.

— Ocena Sądu

193 W ramach niniejszej tezy skarżąca podnosi, że ocena zmian w zapasach przemysłu wspólnotowego jest oczywiście błędna. Nie kwestionuje ona danych liczbowych

przedstawionych w motywie 80 zaskarżonego rozporządzenia. Twierdzi ona jednak, że Rada nie mogła stwierdzić w motywie 103 zaskarżonego rozporządzenia na podstawie tych danych, że wskaźnik zapasów uległ w rozważanym okresie drastycznemu pogorszeniu.

¹⁹⁴ Należy przypomnieć, że rozważany okres w niniejszej sprawie rozpoczynał się w roku 1998 i trwał do końca okresu objętego dochodzeniem. Z danych, których skarżąca nie podważyła, wynika, że w całym tym okresie zapasy przemysłu wspólnotowego znacznie wzrosły.

¹⁹⁵ W tym zakresie skarżąca nie wykazała, że polepszenie, poczynawszy od roku 2000, wyrażonego w procencie produkcji wskaźnika zapasów, mogło odwrócić negatywne tendencje, które stwierdzono w całym rozważanym okresie. Z motywu 80 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że zapasy pozostały na wysokim poziomie w całym rozważanym okresie, wzrastając w kategoriach bezwzględnych pod koniec 2001 r., co zbiegało się zatem ze wzrostem przywozu, stanowiąc w kategoriach względnych wysoki wskaźnik 15% produkcji w okresie objętym dochodzeniem.

¹⁹⁶ Niniejsza teza jest zatem bezpodstawna.

W przedmiocie oceny cen w przywozie (teza trzecia)

— Argumenty stron

¹⁹⁷ Skarżąca twierdzi, że w zakresie ustalenia, iż doszło do spadku cen w przywozie, instytucje wspólnotowe oparły się na danych dotyczących lat 1998, 1999 i 2000,

które nie były ani istotne, ani wiarygodne. Jedynym wiarygodnym elementem dotyczącym tendencji cen w przywozie jest okoliczność, że wzrosły one o 15% między rokiem 2001 a okresem objętym dochodzeniem. Wzrost ten był w istocie jeszcze wyższy, gdyż okresy te się pokrywają.

¹⁹⁸ Okoliczność, że ceny w przywozie były również analizowane na podstawie danych liczbowych przedstawionych przez skarżącą, nic w tym zakresie nie dodaje. Ponadto dane te zostały przedstawione przez instytucje wspólnotowe w nieodpowiedni sposób. Dane dotyczące okresów obrachunkowych skarżącej zostały przypisane w całości do ostatnich lat kalendarzowych. Zatem ceny za okres obrachunkowy 1999/2000, obejmujący jedynie trzy miesiące 2000 r., zostały przypisane do roku 2000, a nie roku 1999, kiedy uzyskano większość wpływów.

¹⁹⁹ Rada odpowiada, że skarżąca nietrafnie wskazuje, iż analizy cen w przywozie należało dokonać dla okresu od 2001 r. do okresu objętego dochodzeniem, a nie dla całego okresu badania szkody. Okoliczność, że poziom przywozu nie przekroczył początkowo progu 1% rynku wspólnotowego, jest bez znaczenia.

²⁰⁰ Instytucje wspólnotowe przyznały, że ceny wskazane przez Eurostat za rok 1998 i 1999 nie były reprezentatywne z powodu małych ilości przywozu. W konsekwencji dokonały one w motywie 59 zaskarżonego rozporządzenia porównania zmian cen między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem. Ponadto dokonały one analizy cen na podstawie danych przedstawionych przez skarżącą dotyczących jej okresu obrachunkowego 1999/2000 i okresu objętego dochodzeniem. Uzyskane wyniki są porównywalne.

— Ocena Sądu

- 201 Ocena poziomu cen w przywozie stanowi w niniejszej sprawie podstawowy element, na którym opiera się ustalenie w zakresie podjęcia cen wspólnotowych, a zatem wystąpienia szkody. Instytucje wspólnotowe dokonały analizy tego wskaźnika w motywach 58–64 zaskarżonego rozporządzenia na podstawie danych Eurostat, jak również na podstawie danych przedstawionych przez skarżącą.
- 202 Co się tyczy danych Eurostatu, instytucje doszły do zasadniczego wniosku, że miał miejsce spadek cen w przywozie o 59% między rokiem 2000 a końcem okresu objętego dochodzeniem. Skarżąca kwestionuje fakt uwzględnienia danych dotyczących roku 2000, podnosząc, że przywóz był jeszcze nieznaczny. Argument ten został już zbadany w pkt 170–175 powyżej.
- 203 W odniesieniu do analizy danych liczbowych przedstawionych przez skarżącą należy przypomnieć, że prowadzi ona do wyników porównywalnych z wynikami opartymi na danych Eurostatu, to jest obniżki cen o 54%. Skarżąca podnosi jednakże, iż prezentacja tych danych jest nieprawidłowa.
- 204 Z tabeli zawartej w motywie 62 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że wskaźnik w wysokości 54% dotyczy zmian cen między dwoma okresami obrachunkowymi skarżącej. Nawet zakładając, że motyw 63 niewystarczająco precyzyjnie wskazuje, że wskaźnik ten dotyczy zmian między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, nieścisłość ta również nie stanowiłaby błędu. Z tabeli poprzedzającej omawiany motyw jasno wynika, że chodzi o zmiany między okresem obrachunkowym 2000 a okresem objętym dochodzeniem. Skarżąca nie wykazała zatem, że dostarczone przez nią dane liczbowe zostały przedstawione w nieprawidłowy sposób.

- 205 Ponadto nawet gdyby dane dostarczone przez skarżącą były związane z okresem rozpoczynającym się z dniem 1 kwietnia 1999 r., podczas gdy dane Eurostatu dotyczyły okresu — począwszy od dnia 1 stycznia 2000 r., sama ta okoliczność nie czyni nieprawidłowym ustalenia Rady, w świetle którego dane liczbowe Eurostatu i skarżącej wykazywały zgodne tendencje. Skarżąca nie wskazuje, że uwzględnienie innego okresu początkowego dla jej danych mogłoby prowadzić do odmiennych wniosków w zakresie cen w przywozie.
- 206 Zatem skarżąca nie wykazała błędu co do okoliczności faktycznych lub oczywistego błędu w ocenie w zakresie analizy cen w przywozie.
- 207 Niniejsza teza musi zostać zatem oddalona jako bezpodstawna.

W przedmiocie oceny pozytywnych i negatywnych tendencji (teza czwarta)

— Argumenty stron

- 208 Skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe nie rozważyły wskaźników pozytywnych i negatywnych szkody, naruszając art. 8 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego. Całościowa ocena przedstawiona w motywach 104 i 105 zaskarżonego rozporządzenia nie obejmuje wszystkich wskaźników pozytywnych i negatywnych. Rada zasadniczo stwierdziła, że podcięcie cen wspólnotowych miało wpływ na zdolność przemysłu wspólnotowego do gromadzenia kapitału, co zostało zilustrowane negatywnymi zmianami w zakresie zwrotu z inwestycji, rentowności i płynności finansowej. Zatem zdaniem skarżącej Rada oparła swą całościową ocenę na niewielu ściśle ze sobą związanych czynnikach, wyłączając czynniki pozytywne.

- 209 Choć rozważany okres trwał od 1998 r. do okresu objętego dochodzeniem, instytucje wspólnotowe powinny były uwzględnić okoliczność, że przywóz w okresie poprzedzającym rok 2000 był nieznaczny. Nie wyjaśniły one dlaczego szereg pozytywnych tendencji, które wystąpiły między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, to jest wzrost produkcji wspólnotowej, obrotów przemysłu wspólnotowego, udziału w rynku tego przemysłu, jego produktywności, jak również równoczesne obniżenie kosztów produkcji, zostało zneutralizowanych przez tendencje negatywne.
- 210 Rada przypomina, że okres badania szkody rozpoczynał się w roku 1998. Zatem tendencje dotyczące okresu następującego po roku 2000, wskazane przez skarżącą miały ograniczony walor. Ponadto instytucje wspólnotowe nigdy nie kwestionowały występowania tendencji pozytywnych. Jednakże tendencje te nie mogły być obliczane czy rozważane w konfrontacji z tendencjami negatywnymi, lecz oceniane globalnie w świetle okoliczności sprawy.
- 211 W niniejszej sprawie instytucje wspólnotowe stwierdziły istnienie szkody na podstawie czynników związanych ze zdolnością przemysłu do gromadzenia kapitału. Uwzględniły one po pierwsze negatywne zmiany w przemyśle wspólnotowym w zakresie cen, rentowności i płynności finansowej prowadzące do znacznego zmniejszenia inwestycji, a po drugie uwzględniły także okoliczność, że przemysłowi temu nie udało się zdyskontować korzyści wynikających z obniżenia swych kosztów. Pozytywne tendencje związane zasadniczo ze wzrostem uznano za mniej istotne w świetle silnego wzrostu konsumpcji wspólnotowej. Wzrost sprzedaży i obniżka kosztów przemysłu wspólnotowego nie były wystarczające, by zrekompensować spadek cen, a zatem, by doprowadzić do pozytywnych zmian w zakresie jego rentowności. Tak więc instytucje wspólnotowe zasadnie stwierdziły, że pozytywne tendencje zostały zneutralizowane przez tendencje negatywne.
- 212 Rozważenie różnych czynników w ramach całościowej analizy pozostaje w granicach swobodnego uznania instytucji wspólnotowych i skarżąca nie wykazała, że dopuszczono się w tym zakresie oczywistego błędu.

— Ocena Sądu

- ²¹³ Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem badanie szkody musi obejmować wszystkie czynniki, z których żaden samoistnie nie może stanowić podstawy rozstrzygnięcia. Pozytywne zmiany dotyczące jednego czynnika nie wykluczają stwierdzenia istotnej szkody, gdy ustalenie to opiera się na innych czynnikach, których uwzględnienie przewidziano w rozporządzeniu podstawowym (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 30 marca 2000 r. w sprawie T-51/96 Miwon przeciwko Radzie, Rec. str. II-1841, pkt 105 i powołane tam orzecznictwo).
- ²¹⁴ W swych ustaleniach dotyczących wyrządzonej w niniejszej sprawie szkody, w szczególności w motywach 103–105 zaskarżonego rozporządzenia, Rada uwzględniła wystąpienie pozytywnych tendencji w sytuacji przemysłu wspólnotowego. Wyjaśniła ona również powody, dla których inne wskaźniki — które uległy negatywnym zmianom — doprowadziły jednakże do wystąpienia istotnej szkody.
- ²¹⁵ Skarżąca nie podważyła żadnego ze związanych z tą oceną ustaleń co do okoliczności faktycznych ani nie wykazała, że dopuszczono się oczywistego błędu w ramach oceny różnych czynników szkody. W ramach niniejszej części zarzutu twierdzi ona jednakże, iż instytucje wspólnotowe nie przeprowadziły prawidłowego badania różnych pozytywnych i negatywnych czynników.
- ²¹⁶ Należy wskazać w tym zakresie, że podważając całościową ocenę szkody, skarżący nie może się ograniczyć do przedstawienia swojej interpretacji poszczególnych czynników ekonomicznych, lecz musi wskazać powody, dla których jej zdaniem Rada powinna była na podstawie tych czynników dojść do innych wniosków co do wystąpienia szkody (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Miwon przeciwko Radzie, pkt 103).

217 O ile w niniejszej sprawie skarżąca wskazuje, że pewne wskaźniki dotyczące sytuacji przemysłu wspólnotowego były pozytywne, w szczególności wzrost produkcji, obrotów, udziału w rynku i produktywności tego przemysłu, jak również obniżka kosztów produkcji, okoliczność ta samoistnie nie dowodzi, że przemysł wspólnotowy nie poniósł istotnej szkody polegającej zdaniem Rady w szczególności na negatywnych zmianach rentowności i znacznych stratach odnotowanych w okresie objętym dochodzeniem, co doprowadziło do zahamowania inwestycji.

218 Tymczasem skarżąca nie przedstawiła argumentacji wykazującej, że Rada błędnie uznała, iż przemysł wspólnotowy poniósł szkodę wskazaną w powyższym punkcie w świetle całościowej analizy mających znaczenie w sprawie czynników.

219 Ponadto co się tyczy argumentu skarżącej dotyczącego początkowej daty rozważanego okresu, był on już oceniany w pkt 176 i 177 powyżej.

220 W konsekwencji niniejsza teza oparta na całościowej ocenie wskaźników dotyczących szkody nie może zostać uwzględniona.

221 Trzeci zarzut należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na oczywistym błędzie w ocenie przy stosowaniu art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego w zakresie badania skutków przywozu z Tajwanu

Argumenty stron

- 222 Skarżąca wskazuje, że w zaskarżonym rozporządzeniu Rada zbadała, czy wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu szkoda mogła zostać przypisana czynnikom innym niż przywóz z Indii, w szczególności dumpingowemu przywozowi z Tajwanu, w stosunku do którego w grudniu 2001 r. ustanowiono tymczasowe cło antydumpingowe.
- 223 Przed ustanowieniem tych cel przywóz z Tajwanu miał udział w rynku w wysokości 62%, a średnie ceny, po jakich był dokonywany, były znacznie niższe niż w przypadku przywozu z Indii. W okresie objętym dochodzeniem ta różnica w cenie wynosząca 27,5% była wyższa niż nałożone na tajwańskich eksporterów cła antydumpingowe, z wyjątkiem Princo Corp i niewspółpracujących eksporterów. Zatem szkoda wyrządzona w tym okresie nie może zostać przypisana indyjskim importerom.
- 224 W celu pominięcia skutków przywozu z Tajwanu Rada mogła wyłącznie oprzeć się na badaniu okresu trzech i pół miesiąca od ustanowienia tymczasowych cel antydumpingowych do końca okresu objętego dochodzeniem. Jednakże Rada nie mogła stwierdzić, że przemysł wspólnotowy był narażony w tym okresie na presję cenową ze strony przywozu dokonywanego z Indii. Między rokiem 2001 a okresem objętym dochodzeniem przywóz z Tajwanu utracił 6% rynku, podczas gdy producenci wspólnotowi, indyjscy i producenci z innych państw trzecich zyskali odpowiednio po 2%. W okresie objętym dochodzeniem wielkość importu z Indii

osiągnęła jedynie poziom 16 187 000 sztuk, co stanowi udział w rynku w wysokości 0,73%. Okoliczności te były niewystarczające, by stwierdzić, że przywóz z Indii mógł indywidualnie wyrządzić istotną szkodę.

225 Poza tym w tym samym okresie wzrost przywozu z innych państw trzecich, to jest Hong Kongu, Szwajcarii i Chin, był wyższy od wzrostu przywozu z Indii, a ceny niższe od cen indyjskich.

226 Rada podnosi, że związek przyczynowy pomiędzy spornym przywozem a szkodą nadal istnieje, nawet jeżeli przywóz ten stanowi część większej grupy czynników, a to w zakresie, w jakim inne czynniki nie przerywają tego związku.

227 W niniejszej sprawie Rada stwierdziła, że wyrządzona przez tajwański przywóz szkoda nie przerywa tego związku przyczynowego. Po pierwsze producent indyjski zdobył ponad 8% udziału w rynku między rokiem 2000 a okresem objętym dochodzeniem, to jest przed wejściem w życie środków antydumpingowych dotyczących Tajwanu. Po drugie po ustanowieniu środków antydumpingowych producent indyjski zdobył część udziału w rynku utraconym przez eksporterów tajwańskich. Po trzecie niskie ceny stosowane w przywozie z Indii spowodowały znaczne podcięcie cen wspólnotowych.

228 Argument skarżącej bezzasadnie opiera się na rozdzieleniu okresu objętego dochodzeniem na dwie części — przed wprowadzeniem i po wprowadzeniu cel antydumpingowych dotyczących Tajwanu. Ponadto jej twierdzenia dotyczące okresu po ustanowieniu środków w odniesieniu do Tajwanu nie mają znaczenia dla sprawy. Skarżąca twierdzi, że skutki przywozu z Indii ograniczały się do zdobycia udziału w rynku wynikającego ze zwiększenia ilości przywozu do 16 187 000 sztuk, a zatem hipotetycznej utraty tego udziału w rynku przez przemysł wspólnotowy. Jednakże

szkoda w niniejszej sprawie nie miała postaci utraty rynku, lecz straty finansowej poniesionej przez przemysł wspólnotowy z konsekwencjami dla jego zdolności inwestycyjnych. W tym zakresie podcięcie cenowe spowodowane przez przywóz z Indii, mający udział w 9% rynku, miały istotny wpływ na te straty finansowe.

- 229 Jeśli chodzi o uwagi skarżącej dotyczące przywozu z Hong Kongu, Szwajcarii i Chin, ich udział w rynku był zbyt mały, by wpływać na ceny wspólnotowe.

Ocena Sądu

- 230 Artykuł 8 ust. 7 rozporządzenia podstawowego ustanawia obowiązek zbadania znanych czynników, które wraz z subsydiowanym przywozem przynoszą szkodę wspólnotowemu przemysłowi. Badanie to musi pozwolić na upewnienie się, że szkoda wyrządzona przez te czynniki nie zostanie przypisana subsydiowanemu przywózowi. Czynniki te obejmują w szczególności ilość i ceny niesubsydiowanego przywozu.

- 231 W niniejszej sprawie z motywu 116 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że w rozważanym okresie przemysł wspólnotowy był narażony na dumpingowy przywóz z Tajwanu, który wyrządził mu istotną szkodę między rokiem 1997 i 2000. Ponadto nie można było wykluczyć, że negatywne skutki tego przywozu trwały do czasu nałożenia środków tymczasowych w grudniu 2001 r. na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 2479/2001 z 17 grudnia 2001 r. nakładającego tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz CD-R pochodzących z Tajwanu (Dz.U. L 334, str. 8).

232 W świetle tego znanego czynnika instytucje wspólnotowe były zobowiązane, by podczas ustalania szkody wyrządzonej przywozem z Indii zbadać, czy skutki przywozu z Tajwanu nie były tego rodzaju, by przerwać związek przyczynowy pomiędzy przywozem z Indii a wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu szkodą (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 lipca 1995 r. w sprawie T-166/94 Koyo Setko przeciwko Radzie, Rec. str. II-2129, pkt 81, z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie T-97/95 Sinochem przeciwko Radzie, Rec. str. II-85, pkt 98 oraz z dnia 15 grudnia 1999 r. w sprawach połączonych T-33/98 i T-34/98 Petrotub i Republica przeciwko Radzie, Rec. str. II-3837, pkt 176).

233 Należy zauważyć, że Rada rzeczywiście dokonała badania skutków przywozu z Tajwanu w motywach 116–118 zaskarżonego rozporządzenia i że doszła do wniosku, iż jeżeli miał on wpływ na rynek wspólnotowy w rozważanym okresie, to wpływ ten nie był jednak tego rodzaju, by przerwać związek przyczynowy.

234 Skarżąca zarzuca instytucjom wspólnotowym, że dopuściły się oczywistego błędu w ramach tego badania.

235 Należy na wstępie zauważyć, że skarżąca przedstawiła swą argumentację, rozróżniając okres przed ustanowieniem i po ustanowieniu środków tymczasowych w odniesieniu do przywozu z Tajwanu, zakładając zatem, że instytucje wspólnotowe były zobowiązane do zbadania tych dwóch okresów oddzielnie. Jednakże na podstawie art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ustalenie szkody dotyczy okresu objętego dochodzeniem. Jeśli zatem Rada musiała uwzględnić ustanowienie środków tymczasowych w trakcie okresu objętego dochodzeniem, co uczyniła w szczególności w motywie 116 i 117 zaskarżonego rozporządzenia, jej ustalenia co do szkody i związku przyczynowego trafnie dotyczą całości tego okresu.

- 236 Następnie jak wiadomo przywóz z Tajwanu mógł przyczynić się do wyrządzenia szkody przemysłowi wspólnotowemu w części rozważanego okresu. Skarżąca niesłusznie twierdzi, że już sama ta okoliczność wyklucza możliwość, by również przywóz z Indii wyrządził w tym samym okresie istotną szkodę.
- 237 W świetle orzecznictwa odpowiedzialność za szkodę może zostać przypisana badanemu przywozowi również wówczas, gdy jego skutki stanowią jedynie część szkody o większych rozmiarach spowodowanej innymi czynnikami (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 5 października 1988 r. w sprawach połączonych 277/85 i 300/85 Canon i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 5731, pkt 62). Nie można zatem na wstępie wykluczyć, że szkoda została wyrządzona jednocześnie przez więcej czynników, z których każdy rozpatrywany odrębnie stanowi przyczynę istotnej szkody.
- 238 Zatem obecność istotnych czynników zewnętrznych, takich jak w niniejszej sprawie przywóz z Tajwanu, nie powoduje automatycznego przerwania związku przyczynowego pomiędzy spornym przywozem a szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu. Jednakże należy zbadać, czy instytucje wspólnotowe mogły zasadnie stwierdzić, że pomimo tego czynnika zewnętrznego, subsydiowany przywóz wyrządził istotną szkodę.
- 239 W tym zakresie skarżąca w pierwszej kolejności stwierdza, że przywóz z Tajwanu miał 62% udziału w rynku oraz że średnia cena stosowana w tym przywozie była znacznie niższa od cen stosowanych w przywozie z Indii. W świetle ilości i cen tego przywozu przywozowi z Indii nie można było zdaniem skarżącej przypisać żadnej szkody, gdyż miał on jedynie 9% udziału w rynku, a stosowane ceny były znacznie wyższe.
- 240 Na wstępie zakładając, że skarżąca podnosi również okoliczność, że została zmuszona do dostosowania swych cen do cen stosowanych w dumpingowym przywozie z Tajwanu, okoliczność ta nie wyklucza, że przywóz ten wyrządził przywozowi wspólnotowemu istotną szkodę.

241 Następnie należy przypomnieć, że skarżąca nie kwestionuje okoliczności, iż przywóz z Indii miał istotny udział w rynku, że stosowane ceny były niższe od cen wspólnotowych oraz że konkurowała z producentami tajwańskimi. W świetle tych okoliczności jej twierdzenie, że występowanie przywozu z Tajwanu, o znacznie większych rozmiarach i niższych cenach, wyłączało wszelką możliwość podcięcia cenowego z jej strony jest bezpodstawne. Nie można bowiem od razu wykluczyć, że istotna szkoda polegająca na stratach spowodowanych podcięciem cen wspólnotowych jest spowodowana przywozem z różnych państw, mającym ewentualnie różny wpływ.

242 Na koniec należy zauważyć, że instytucje wspólnotowe wyjaśniły powody, dla których obecność przywozu z Tajwanu, choć dokonywanego po bardzo niskich cenach i w znacznych ilościach, nie wyłączała presji na ceny wspólnotowe ze strony rozpatrywanego odrębnie przywozu z Indii. W szczególności z motywu 117 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że indyjski przywóz nie tylko był w stanie sprostać tajwańskiej konkurencji, ale także zdobył ponad 8% udziału w rynku między 2000 r. a okresem objętym dochodzeniem i przejął część udziału w rynku, utraconego przez eksporterów tajwańskich między rokiem 2001 a okresem objętym dochodzeniem. Ustalenia te, których skarżąca nie podważa, pozwoliły Radzie na zasadne stwierdzenie w tymże motywie, że niskie ceny indyjskiego przywozu miały znaczny wpływ na ustalenie cen we Wspólnocie.

243 W konsekwencji skarżąca niesłusznie twierdzi, że wobec ilości i cen przywozu z Tajwanu dokonywanemu przez nią przywozowi nie można przypisać żadnej szkody.

244 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że okoliczność, iż przywóz z Indii zyskał, równoległe z produkcją wspólnotową, udział w rynku utracony przez eksporterów tajwańskich w następstwie ustanowienia środków tymczasowych, była niewystarczająca dla stwierdzenia, że miał on znaczny wpływ na rynek wspólnotowy.

- 245 Należy stwierdzić w tym zakresie, że ustalenia Rady zawarte w motywie 117 zaskarżonego rozporządzenia nie są oparte wyłącznie na stwierdzeniu, że przywóz z Indii zdobył część udziału w rynku, utraconego przez eksporterów tajwańskich, lecz również na okoliczności, że mógł on w konfrontacji z konkurencją tajwańską zyskać znaczny udział w rynku wspólnotowym i że niski poziom stosowanych w tym przywozie cen wpływał na ceny wspólnotowe.
- 246 Okoliczność, że inni uczestnicy rynku, w szczególności producenci wspólnotowi, również zyskali udział w rynku utraconym przez producentów tajwańskich, nie może podważać ustalenia Rady, w świetle którego rozpatrywany odrębnie przywóz z Indii wyrządził w okresie objętym dochodzeniem istotną szkodę przemysłowi wspólnotowemu.
- 247 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż instytucje wspólnotowe dopuściły się oczywistego błędu w ocenie, dochodząc do wniosku, że przywóz pochodzący z Tajwanu nie był tego rodzaju, by przerwać związek przyczynowy w niniejszej sprawie.
- 248 Ponadto skarżąca wskazuje, że łączny wzrost przywozu z Hong Kongu, Szwajcarii i Chin był wyższy od przywozu z Indii, a stosowane w przywozie z tych państw ceny były niższe.
- 249 Należy przypomnieć w tym zakresie, że ustalenia Rady nie opierały się wyłącznie na stwierdzeniu, iż przywóz z Indii zyskał znaczną część utraconego przez eksporterów tajwańskich udziału w rynku. W każdym razie skarżąca przyznaje, że udział uzyskany przez przywóz z Indii był porównywalny z uzyskanym odpowiednio przez producentów wspólnotowych i producentów z innych państw trzecich.

250 Ponadto jeśli uwagi skarżącej należy interpretować w ten sposób, że instytucje w niewystarczający sposób zbadały skutki przywozu z Hong Kongu, Szwajcarii i Chin, z takim twierdzeniem tym bardziej nie można się zgodzić. Z motywu 121 zaskarżonego rozporządzenia wynika bowiem, że pochodzący z Indii przywóz był o pięć do sześciu razy wyższy od wielkości przywozu z każdego z trzech wskazanych państw oraz że te ostatnie miały w okresie objętym dochodzeniem indywidualny udział w rynku w wysokości 2%, podczas gdy udział producenta indyjskiego wynosił 9%. Rada mogła zatem w każdym razie stwierdzić, że przywóz z państw trzecich nie był wystarczająco istotny, by przerwać związek przyczynowy w niniejszej sprawie.

251 W konsekwencji czwarty zarzut nie może zostać uwzględniony.

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego w zakresie badania skutków sprzecznego z regułami konkurencji zachowania podmiotu uprawnionego z patentów

Argumenty stron

252 Skarżąca wskazuje, że w ramach postępowania administracyjnego przemysł wspólnotowy podniósł, że podmiot uprawniony z patentów dotyczących CD-R nadużywał pozycji dominującej poprzez pobieranie nadmiernych opłat licencyjnych. Odrzucając ten argument w motywie 135 zaskarżonego rozporządzenia, wyłącznie na tej podstawie, że nie został potwierdzony żadną formalną decyzją organów ds. konkurencji, instytucje wspólnotowe naruszyły art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego w świetle jego wykładni przedstawionej w wyroku Trybunału z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. str. I-3813 oraz w wyroku Sądu z dnia 19 września 2001 r. w sprawie T-58/99 Mukand i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-2521.

- 253 Komisji znany był ten argument dotyczący nadużywania pozycji dominującej, gdyż jak wynika z komunikatu prasowego z dnia 3 sierpnia 2003 r., w momencie ustanowienia zaskarżonego rozporządzenia, dochodzenie w sprawie naruszenia reguł konkurencji było w końcowej fazie.
- 254 Co się tyczy oceny skutków opłat licencyjnych dokonanej w motywie 134 zaskarżonego rozporządzenia, nie jest ona wystarczająca, by wyłączyć skutki zarzucanego nadużywania pozycji dominującej, a w szczególności skutki nadmiernych opłat licencyjnych. Po pierwsze okoliczność, że indyjski eksporter mógł również ponieść szkodę wskutek nadmiernych opłat licencyjnych, jest bez znaczenia dla oceny szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. Po drugie, choć rentowność przemysłu wspólnotowego był najwyższa w 1999 r., gdy opłaty licencyjne były już stosowane, nie wyklucza to okoliczności, że opłaty mogły przyczyniać się do szkody w okresie objętym dochodzeniem. Po trzecie uwaga Rady, zgodnie z którą presja na obniżenie cen uniemożliwiła przemysłowi wspólnotowemu przerzucenie kosztów opłat licencyjnych na konsumentów, nie ma znaczenia dla sprawy. Instytucje wspólnotowe powinny były bowiem zbadać, czy przy braku nadmiernych opłat licencyjnych przemysł wspólnotowy również ponosiłby szkodę. Ponadto jeśli koszty ponoszone przez przemysł wspólnotowy były sztucznie zawyżone wskutek nadmiernych opłat licencyjnych, to analiza podcięcia cenowego w niniejszej sprawie nie jest prawidłowa.
- 255 Rada twierdzi, że szczegółowo zbadała wpływ opłat licencyjnych, a zatem i zarzucane antykonkurencyjne zachowanie w motywie 134 i 135 zaskarżonego rozporządzenia, pomimo że wspomniane zachowanie nigdy nie zostało potwierdzone. Twierdzenie skarżącej, w świetle którego Rada odrzuciła tę okoliczność z powodu braku formalnej decyzji, jest zatem oparte na nieprawidłowej interpretacji zaskarżonego rozporządzenia.
- 256 Zarzucane antykonkurencyjne zachowanie miało polegać na ustalaniu wysokości opłat licencyjnych. Jako że opłaty w tym zakresie były ponoszone zarówno przez producentów wspólnotowych, jak i indyjskich, ich płatność nie może wyjaśniać różnicy w cenie. Ponadto przemysł wspólnotowy musiał ponosić opłaty licencyjne

również w roku 1999, gdy rentowność skarżącej była wyższa niż w roku 2000, oraz w okresie objętym dochodzeniem, gdy jej rentowność była ujemna. Zatem wbrew temu, co twierdzi skarżąca, kwestia, czy przemysł wspólnotowy poniósł szkodę w skutek rzekomo nadmiernych opłat licencyjnych, jest bez znaczenia dla oceny związku przyczynowego w niniejszej sprawie, gdyż było niemożliwe, by jeden element kosztów, identyczny dla wszystkich podmiotów na rynku, mógł przerwać związek przyczynowy. Rada wyjaśniła jednakże w motywie 135, iż zarzut ten nie został potwierdzony żadną formalną decyzją.

257 Rada wskazuje, że okoliczności niniejszej sprawy są odmienne niż w sprawie, w której wydano wymieniony wyżej wyrok Mukand i in. przeciwko Radzie. Okoliczności dotyczące rozpatrywanego tu zachowania nie zostały nigdy ustalone, nie występował automatyczny związek pomiędzy zarzucanym zachowaniem a cenami rozpatrywanych produktów, a zachowanie to dotyczyło również objętego postępowaniem eksportera.

258 Odnosnie do załączonego do repliki komunikatu prasowego Komisji Rada wskazuje, że skarżąca nie wyjaśniła powodu, dla którego nie załączyła go do skargi zgodnie z art. 48 ust. 1 regulaminu Sądu. Ponadto komunikat ten wspominał o tłoczonych CD, a nie CD-R, i nie dotyczył ponadto ani nadużywania pozycji dominującej, ani ponoszenia nadmiernych opłat wskazanych przez skarżącą.

259 CECMA podniosła, że instytucje nie były zobowiązane do badania tego argumentu na podstawie art. 8 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Po pierwsze zarzucane zachowanie wpływało w ten sam sposób na producentów wspólnotowych i światowych. Nie mogło zatem wpływać na konkurencję pomiędzy producentami z państw trzecich a producentami wspólnotowymi. Po drugie zarzucane antykonkurencyjne zachowanie nie było znanym czynnikiem.

Ocena Sądu

- 260 W świetle utrwalonego orzecznictwa podczas ustalania szkody na instytucjach wspólnotowych ciąży obowiązek zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swoje ustalenia, została rzeczywiście spowodowana dumpingowym lub subsydyjnym przywozem, oraz wykluczyć jakąkolwiek szkodę spowodowaną innymi czynnikami, w szczególności wynikającą z antykonkurencyjnego zachowania producentów wspólnotowych [ww. wyrok Extramet Industrie przeciwko Radzie, pkt 16 oraz ww. wyrok w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, pkt 39 i 40].
- 261 W niniejszej sprawie z akt przedstawionych w załączeniu do uwag z dnia 7 stycznia 2003 r. przez wnoszący o wszczęcie postępowania antysubsydyjnego przemysł wspólnotowy wynika, że spółka uprawniona z patentów dotyczących CD-R nadużywała pozycji dominującej, pobierając nadmierne opłaty licencyjne oraz że jeden z producentów europejskich wycofał się z rynku w następstwie sporu z tą spółką. Przemysł wskazał tę okoliczność, by podważyć twierdzenie skarżącej, w świetle którego stopień poparcia skargi, w rozumieniu art. 10 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, był poniżej progu wymaganego dla dalszego biegu postępowania. Skarżąca przedstawiła to samo spostrzeżenie w toku dochodzenia, podnosząc, że skutki zarzucanego antykonkurencyjnego zachowania, polegające na ustaleniu nadmiernych opłat licencyjnych, stanowiły czynnik, który powinien zostać zbadany w ramach ustalenia szkody.
- 262 W ramach niniejszego zarzutu skarżąca twierdzi, że Rada pominęła badanie tego czynnika, ograniczając się do stwierdzenia w motywie 135 zaskarżonego rozporządzenia, że omawiane twierdzenie nie zostało potwierdzone żadną formalną decyzją wynikającą z dochodzenia prowadzonego przez organy ds. konkurencji.
- 263 W tym zakresie należy zauważyć, że z motywu 135 zaskarżonego rozporządzenia nie wynika, iż instytucje wspólnotowe dokonały rzeczywiście badania kwestii, czy ustalona szkoda nie była spowodowana zarzucanym antykonkurencyjnym zachowaniem.

264 Choć motyw ten nie jest wystarczający, by wyłączyć skutki wskazanego przez skarżącą czynnika, należy wskazać, że kwestia, czy Rada nie pominęła uwzględnienia tych skutków, musi jednakże zostać zbadana w świetle całości rozumowania przyjętego w ramach zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie ww. wyrok Koyo Seiko przeciwko Radzie, pkt 79).

265 Rada podnosi, że uwzględniła ten czynnik w motywie 134 zaskarżonego rozporządzenia. Z motywu tego wynika, że Rada zbadała w sposób ogólny skutki ponoszenia opłat za korzystanie z patentu, stwierdzając, że czynnik ten nie mógł przerwać związku przyczynowego w niniejszej sprawie. Rada twierdzi, że stwierdzeniem tym odpowiedziała również na argument, w świetle którego opłaty licencyjne były nadmierne i stanowiły zachowanie sprzeczne z regułami konkurencji.

266 W tym zakresie — choć motywy 134 i 135 znajdują się w różnych podtytułach: „Opłaty licencyjne” i „Inne czynniki” — z argumentów stron wynika, że oba dotyczą jednakże tego samego elementu akt sprawy związanego z ponoszeniem opłat licencyjnych. Ponadto motywy te następują jeden po drugim, w ten sposób, że ich łączna lektura wynika ze struktury zaskarżonego rozporządzenia.

267 Należy zatem uwzględnić ustalenia dokonane w motywie 134 w celu zbadania, czy Rada wyłączyła ewentualną szkodę wyrządzoną wskazanym przez skarżącą antykonkurencyjnym zachowaniem.

268 W pierwszej kolejności skarżąca podważa wagę tych ustaleń, podnosząc, że aby stwierdzić, iż również przy braku nadmiernych opłat licencyjnych przemysł wspólnotowy poniósłby szkodę, instytucje wspólnotowe powinny były dokonać szczegółowej oceny skutków tych opłat.

269 Należy stwierdzić w tym zakresie, że w celu wyłączenia skutków czynników zewnętrznych instytucje wspólnotowe zobowiązane są do zbadania, czy skutki te mogą przerwać związek przyczynowy pomiędzy badanym przywozem a szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu (zob. pkt 232 powyżej). Badanie to nie musi obejmować szczegółowych skutków rozpatrywanego czynnika. Jest wystarczające, jeśli instytucje wspólnotowe stwierdzą, że pomimo takiego czynnika zewnętrznego, wyrządzona przez badany przywóz szkoda była istotna.

270 W niniejszej sprawie Rada stwierdziła, że indyjski przywóz wyrządził istotną szkodę przemysłowi wspólnotowemu, spowodowaną w szczególności podcięciem wspólnotowych cen. Wyjaśniła ona, że nawet jeśli opłaty licencyjne miały negatywny wpływ na zyski przemysłu wspólnotowego, czynnik ten wpływający na wszystkich producentów na rynku, występował już w roku 1999, zanim przywóz stał się znaczny. Negatywny rozwój sytuacji producentów wspólnotowych, począwszy od roku 1999, nie mógł zatem zostać przypisany temu czynnikowi. W świetle tych okoliczności stwierdzenie przez Radę, że ponoszenie opłat licencyjnych nie mogło mieć wpływu na wyrządzoną przez subsydiowany przywóz szkodę, nie było niewłaściwe.

271 Rada słusznie twierdzi, że badanie kwestii, czy opłaty licencyjne były nadmierne z powodu sprzecznego z regułami konkurencji zachowania podmiotu uprawnionego z patentów, nie mogło w każdym razie prowadzić do podważenia stwierdzenia wskazanego w punkcie powyżej.

272 Należy również zauważyć, że w przeciwieństwie do sytuacji mającej miejsce w sprawach rozstrzygniętych wyżej wspomnianymi wyrokami Extramet oraz Mukand i inni przeciwko Radzie, zarzucana tu praktyka antykonkurencyjna nie jest związana z zachowaniem producentów wspólnotowych. W celu dokonania w niniejszej sprawie oceny skutków tego czynnika instytucje wspólnotowe nie były zatem zobowiązane do zbadania, czy przemysł wspólnotowy nie przyczynił się do poniesionej szkody.

- 273 W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, powołując przywołany powyżej wyrok w sprawie Mukand i in. przeciwko Radzie, że szkoda spowodowana podcięciem cenowym nie została prawidłowo oceniona, jeśli ceny wspólnotowe były sztucznie zawyżone wskutek nadmiernych opłat licencyjnych.
- 274 Należy przypomnieć, że okoliczności sprawy, w której wydano wymieniony wyżej wyrok Mukand i in. przeciwko Radzie, dotyczyły zachowania mającego wpływ na ceny wspólnotowe, ale nie na ceny w przywozie. W niniejszej sprawie Rada stwierdziła, że wskazane opłaty licencyjne musiały być ponoszone przez wszystkich producentów, w tym skarżącą. Skarżąca nie podważała tej okoliczności faktycznej.
- 275 Zatem Rada mogła stwierdzić w motywie 134 zaskarżonego rozporządzenia, że rozpatrywany czynnik zewnętrzny nie mógł wyjaśnić różnicy pomiędzy cenami wspólnotowymi a cenami indyjskimi, a zatem nie miał wpływu na okoliczności, które uwzględniono przy obliczeniu podcięcia cenowego. Nawet zakładając, że opłaty licencyjne były nadmierne wskutek sprzecznego z regułami konkurencji zachowania, czynnik ten nie mógł mieć wpływu na tą ocenę.
- 276 W świetle tych okoliczności należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, że Rada nie pominęła w swej ocenie szkody skutków zarzucanego antykonkurencyjnego zachowania.
- 277 W tych okolicznościach nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie dopuszczalności wskazania przez skarżącą w jej replice okoliczności faktycznej, to jest komunikatu prasowego Komisji z dnia 3 sierpnia 2003 r. w sprawie dochodzenia dotyczącego stosowania art. 81 WE i art. 82 WE do standardowego porozumienia w sprawie patentów dotyczących pewnych typów CD. Z argumentów skarżącej wynika bowiem, że okoliczność ta została przedstawiona na poparcie jej tezy, w świetle której omawiany czynnik był znany instytucjom wspólnotowym. Nie wytłumaczyła ona jednakże, w jaki sposób komunikat ten mógł wesprzeć argument, w świetle którego czynnik ten miałby przerywać związek przyczynowy w niniejszej sprawie.

278 Zatem piąty zarzut należy oddalić.

279 W świetle całości powyższych rozważań należy oddalić skargę w całości. W konsekwencji nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie żądań przedstawionych przez Radę tytułem ewentualnym.

W przedmiocie kosztów

280 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem pozwanej — obciążyć ją kosztami poniesionymi przez pozwaną.

281 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu Komisja, która przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywa własne koszty.

282 Na podstawie art. 87 ust. 4 akapit trzeci regulaminu, Sąd Pierwszej Instancji może postanowić, że interwenienci, inni niż państwa członkowskie i instytucje, pokrywają własne koszty. W okolicznościach niniejszej sprawy, w szczególności wobec tego, że uwagi CECMA, która przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta broniącego interesów zainteresowanego przemysłu wspólnotowego, nie uzupełniły argumentów Rady o istotne elementy, Sąd Pierwszej Instancji uznaje za słuszne, by pokryła ona swe własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Strona skarżąca poniesie własne koszty, jak również koszty pozwanej.**
- 3) **Każdy z interwenientów pokrywa własne koszty.**

Legal

Lindh

Vadapalas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 października 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

H. Legal

Spis treści

Ramy prawne	II - 3920
Okoliczności powstania sporu	II - 3924
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 3926
Co do prawa	II - 3928
W przedmiocie zarzutu pierwszego opartego na naruszeniu art. 5, art. 7 ust. 3 oraz art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, jak również na oczywistym błędzie w ocenie normalnego okresu amortyzacji środków	II - 3929
Uwagi wstępne	II - 3929
W przedmiocie oceny okoliczności dotyczących okresu amortyzacji (część pierwsza)	II - 3930
— Argumenty stron	II - 3930
— Ocena Sądu	II - 3932
W przedmiocie klasyfikacji aktywów w ramach kategorii „formy” oraz braku uwzględnienia informacji zawartych w dokumentacji księgowej skarżącej (teza pierwsza i druga części drugiej)	II - 3937
— Argumenty stron	II - 3937
— Ocena Sądu	II - 3939
W przedmiocie uwzględnienia rentowności i inwestycji skarżącej (teza trzecia części drugiej)	II - 3943
— Argumenty stron	II - 3943
— Ocena Sądu	II - 3944
W przedmiocie zastosowania degresywnej metody amortyzacji (teza czwarta części drugiej)	II - 3947
— Argumenty stron	II - 3947
— Ocena Sądu	II - 3948
W przedmiocie zarzucanego arbitralnego charakteru obliczenia (teza piąta części drugiej)	II - 3950
— Argumenty stron	II - 3950
— Ocena Sądu	II - 3951
	II - 3993

W przedmiocie zarzutu drugiego opartego na naruszeniu prawa do obrony i braku uzasadnienia w odniesieniu do ustalenia okresu normalnej amortyzacji aktywów	II - 3952
Argumenty stron	II - 3952
Ocena Sądu	II - 3954
W przedmiocie trzeciego zarzutu opartego na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu art. 8 ust. 2 i 6 rozporządzenia podstawowego w zakresie badania okoliczności dotyczących ustalenia szkody i związku przyczynowego	II - 3957
Uwagi wstępne	II - 3957
W przedmiocie metody wykorzystanej przy porównywaniu tendencji ekonomicznych (teza pierwsza)	II - 3958
— Argumenty stron	II - 3958
— Ocena Sądu	II - 3962
W przedmiocie oceny poziomu zapasów (teza druga)	II - 3969
— Argumenty stron	II - 3969
— Ocena Sądu	II - 3969
W przedmiocie oceny cen w przywozie (teza trzecia)	II - 3970
— Argumenty uczestników	II - 3970
— Ocena Sądu	II - 3972
W przedmiocie oceny pozytywnych i negatywnych tendencji (teza czwarta) ..	II - 3973
— Argumenty uczestników	II - 3973
— Ocena Sądu	II - 3975
W przedmiocie czwartego zarzutu opartego na oczywistym błędzie w ocenie przy stosowaniu art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego w zakresie badania skutków przywozu z Tajwanu	II - 3977
Argumenty uczestników	II - 3977
Ocena Sądu	II - 3979
W przedmiocie piątego zarzutu opartego na naruszeniu art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego w zakresie badania skutków sprzecznego z regułami konkurencji zachowania uprawnionego z patentów	II - 3984
Argumenty uczestników	II - 3984
Ocena Sądu	II - 3987
W przedmiocie kosztów	II - 3991
II - 3994	